

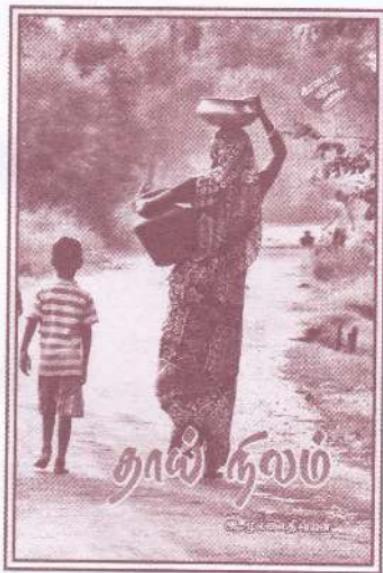
இன்றே  
நல்ல

# நடவடிக்கை

அ. முல்லைவிவ்யான்



# நூல் கலை



ଶ୍ରୀ କମଳା



# திட்ட நல்

(சிறுக்கத்தீட்டாகுப்பு)

அ. முல்லைதிவ்யன்

வர்ணா வெளியிப்பகுப்  
பொலிகண்டி

## நூல் விபரம்

நூலின் பெயர்	:	"தாய் நிலம்"
நூலின் வகை	:	சிறுக்கதை
நூலாசிரியர்	:	ஆனந்தமயில் முல்லைதிவ்யன்
வெளியீடு	:	வர்ணா வெளியீடு கொற்றந்தறை, பொலிகண்டி கிழக்கு வல்வெட்டித்துறை.
முகநூல்:		ஆனந்தமயில் முல்லைதிவ்யன்
பக்கங்கள்	:	77
பிரதிகள்	:	1000
பதிப்புரிமை	:	ஆசிரியருக்கு அட்டைப்படம்.
பக்க வடிவமைப்பு:		எஸ்.விஜய்
முதற்பதிப்பு	:	ஒக்டோபர், 2016
தொடர்பு	:	முகவரி: கொற்றந்தறை, பொலிகண்டி கிழக்கு, வல்வெட்டித்துறை. தொ.இல: 077 5446584
அச்சகம்	:	விஜய் அச்சுப் பதிப்பகம், 077 9009491 / 024 2225799
ISBN	:	978-955-7934-00-6
விலை	:	100/-



அனாதரவான தாம் நிலத்து  
குழந்தைகளுக்காக....

## தாய்நிலம்

ஆ. முல்லைதிவ்யன் ஈழமணித்திருநாட்டின் முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தின் கரைதுறைப் பற்றுப் பிரதேசத்தில் உள்ள செல்வபுரம் என்னும் ஊரில் பிறந்தவர். யா/மாணிக்க வாசகர் வித்தியாலயத்தில் ஆரம்பக் கல்வி யையும் யா/கரவெட்டி விக்ஞேஸ்வராக் கல்லூரியில் இடைத்தரக் கல்வியையும். யா/பொலி கண்டி இந்து தமிழ் கலவன் பாடசாலையில் கா.பொ.த சாதாரண தரத்தையும். யா/நெல்வி யா மத்திய மகா வித்தியாலயத்தில் உயர் தரத்தையும் கற்றுக்கொண்டவர். யாழ்ப்பாண திறந்த பல்கலைக்கழகத்தில் முகாமைத்துவ கற்கை நெறியை மேற்கொண்டு வருபவர்.

இளவுயதியிருந்தே இலக்கியத்திலும் விளையாட்டிலும் தடம் பதித்தவர். பல இலக்கிய போட்டிகளில் வெற்றிபெற்றவர். இலங்கையின் தேசிய பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் விவருடைய சிறுகதைகளும், கவிதைகளும், திறனாய்வுகளும் பிரசுரமாகின்றன. கிவரது ஆறாவது நூலாகவும் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியாகவும் “தாய்நிலம்” என்ற தொகுதி அமைகின்றது.

வரினா வெளியீரு  
கொற்றந்தறை.  
பொலிகண்டி கிழுக்கு.  
வல்வெட்டித்துறை.  
இலங்கை.

## அம்மாவின் ஆசி..

ஏனது மன்ன் குப்பை தீவு யாழ்வைய  
பால் பந்தை எடுக்கர்ந்து விடுவிடு  
எனது தீவினங்கும் உதிர்ச்சாக்கு  
தொழுவதை அங்கே கிடைத்து.

தீவினங்குடன் ஆஃமா,  
தீவைக்குமின் குடும்பம்!

## உங்களோரு நாள்

**திமிழை வளர்ப்பது தங்களுக்கான தார்மீகப் பொறுப்பெண்பதை நன்குணர்ந்த எமது கவிஞர்கள், படைப்பாளிகள், எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களை தரமாகவும், அனைவரும் ஏற்றக்கொள்ளக் கூடியது மான விலையிலும் அவர்களுடைய படைப்புக்களை நாலுருவாக்கம் செய்து வருகின்றமையில் எமது அச்சுக்கானது பெருமிதம் கொள்கின்றது..**

**இதற்கமைய எமது பதிப்பகத்தினுடோக சொற்ப காலத்திலிருந்து அதாவது கடந்த வருடம் ஜீலை மாதத்திலிருந்து இன்றுவரை 25 படைப்பாளர்களின் படைப்புக்களை பதிப்புச் செய்திருக்கின்றோம். விசேஷமாக வவுனியாவை மட்டும் அல்லாமல் பிற மாவட்டங்களிலிருந்தும் படைப்பாளர்கள் வருகைத்தந்து தங்களது படைப்புக்களை பதிப்புச் செய்ய முன்வந்திருப்பது நிறைவைத் தருகின்றது. அதுமட்டுமல்லாது வெளிநாடுகளிலிருந்தும் பல படைப்பாளர்களின் நால்களை அச்சுத்திருக்கின்றோம். அவற்றில், அவுஸ்திரேலியா, ஜேர்மன், சுவிஸ், இத்தாலி, நெதர்லாந்து, மற்றும் செந்திர அரேபியா போன்ற நாடுகள் குறிப்பிடத்தக்கது.**

**அந்த வகையில் நாம் வெறும் பண்ததிற்காக மட்டும் இப்படைப்பாளிகளின் நால்களை அச்சுத்து கொடுப்பதில்லை மாறாக, சமூகத் திற்கும். நாட்டிற்கும் நல்லபல கருத்துக்களையும் தெளிவான சிந்தனாசக்தியுடனான செய்திகளையும் பெற்றுத் தரவேண்டும் என்பதே எம் அவா.**

**ஆக, வல்வெட்டித்துறையிலிருந்து படைப்பாளி முல்லைதிவ்யனின் "தாய் நிலம்" எனும் சிறுக்கை கொத்து, எம்மால் நாலுருவாக்கம் செய்யும் 26ஆவது லிலக்கிய நாலாகும். இவருடைய கவிதை நாலை பதிப்புச் செய்வதில் நிறைவு கொள்ளும் அதேவேளை, தொடர்ந்தும் விவருடைய எழுத்துக்கள் தமிழை வளர்ப்பது மட்டுமல்லாது தமிழர்க்கு தலையாயும் இருக்க வாழ்த்துகிறேன் வாழ்கவென...**

**எஸ்.விஜய்**

**உரிமையாளர்**

**விஜய் அச்சுப் பதிப்பகம்**

## அணிந்துரை

முல்லைத்தீவின் செல்வபுரத்தில் பிறந்தவர் முல்லைதிவ்யன். முல்லைதிவ்யனாக வருவது ஆச்சரியமல்ல. ஆனால் அது புனைந்துகொண்ட பெயரல்ல உள்ளமைப்பெயரே அதுதான். என்பது பலருக்கு ஆச்சரியம் அளிப்பதாக இருக்கலாம்.

இயல்பாகவே மண்மீது பற்றுக்கொண்ட அவரது படைப்புக்களில் பிறந்த முல்லையினதும் இன்று வாழும் பொலிகண்டியினதும் மண் மணம் சுகந்தமாக வீசிக்கொண்டே இருக்கும் கதை நடக்கும் களம் பற்றிய நுனுக்கமான ரசனையுடன் கூடிய மண் வாசனைச் சித்தரிப்பானது. எம்மை அந்தச் சூழலுக்குள் சத்தமின்றி உள்ளீர்த்து விடுகின்றது.

இதற்குக் காரணம் அனுபவத்தேறல் தான். முல்லைதிவ்யனின் படைப்புக்கள் கற்பனையில் பிறந்தவை அல்ல. தன் வாழ்வில் தரிசித்த வற்றை, தன்னை உணர்வால் பாதித்தவற்றையே பதிவிடுகிறார். அவரது பாத்திரங்கள் உயிர்த்துமிப்புடன் இருப்பதற்கு காரணம் இதுதான்.

அவரது பாத்திரங்கள் எங்கள் முன் கண்ணீர் சிந்துபவர்களாக, சோகப்புன்னாக பூண்பவர்களாக, முடமானவர்களாக, எங்களி டையேநாளாந்தம் உலாபுபவர்களாக இருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

எமது சமூகத்தின் அழகையும் சோகமும் இழப்புக்களுமே அவரது படைப்புக்களில் பரவி இருந்தாலும் எதிர்காலம் பற்றிய நம்பிக்கை கீற்றுக்களை ஆங்காங்கே விதைத்து சமூகத்தில் மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்த முயலும் அவரது இலக்கை துல்லியமாக உணரமுடிகிறது.

அவரது ஆற்றல் இலக்கியம் படைப்பாளுமைக்குள் முடங்கி விடுவ தல்ல, விளையாட்டுக்கள் வீரனும் கூட, பாடசாலையில் ஆரம்பித்து தமிழ் யூனியன் கிரிக்கெட் கழகம் என பயணித்து ஸ்ரீலங்கா தேசிய அணி மட்டும் சென்றிருக்கின்றார் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. அவரது இலக்கிய பயணம் வாழ்க்கைப் பயணத்துடன் இணைந்து சிகரங்கள் எட்ட வாழ்த்துகின்றேன்.

எம். கே. முருகானந்தன்

12.08.2016

## என் எண்ணாங்களின் சாகாவரம்

“தாய் நிலம்” எனும் முதலாவது சிறுகதை தொகுதியின் மீள் பதிப்பை வெளியிடுவதில் மகிழ்வடைகின்றேன். 2011இல் “நல்லதோர் கணவும் அந்தரிப்போம்” என்ற கவிதைத் தொகுதியையும், 2012இல் “கவியின் ஏக்கம்” என்ற கவிதைத் தொகுப்பையும், 2013இல் “அம்மா காத்திருக்கக் கூடும்” என்ற கவிதைத் தொகுதியையும், 2014இல் “அக்காவுக்கு எழுதிய கடிதம்” என்ற கவிதைத் தொகுதியையும் வெளியிட்டிருந்தேன். 2016ஆம் ஆண்டு தை மாதம் எனது “தாய்நிலம்” வெளிவந்தது. வாசகர்களின் வேண்டு கோளிற் கிணங்கவும் எனது தேவையின் பொருட்டும் “தாய் நிலம்” சிறுகதைத் தொகுதியை மீள் பதிப்பு செய்துள்ளேன். புதிய சிறுகதைகள் சிலவற்றை இதனுடன் இணைத்தி ரூக்கின்றேன்.

வாழ்வில் ஏற்பட்ட பல்வேறு அனுபவங்கள் வித்தியாசமானங்களை கடந்து வந்த பாதை மேடு பள்ளங்களுடன் முட்கள் பரப்பியதாய் இருந்தது. தேசத்தில் நிகழ்ந்த போரால் நான் பெற்ற அனுபவங்கள் பல்லாயிரம். அவற்றின் சில துளிகளின் வெளிப்பாடாகவே இந்த “தாய்நிலம்” கருக்காண்டது.

காட்டாறாய் பாயும் என் எண்ணங்களுக்கு என்றும் நான் அணைபோட நினைத்ததில்லை. என் எண்ணங்களின் சாகாவரம் தான் என் பதிவுகள். நான் அடிப்படையில் என்னை ஆற்றுப்படுத்தியதும், சோர்வடைந்த போதல்லாம் சோதனைகளைத் தாண்டி திடமான உறுதியைத் தந்தது நான் நேசிக்கும் எழுத்துக்களே... இடைவெளிகள் நீண்டு செல்லலாம். இடைவெளிகள் முழவிலியாக இருக்கப்போவதில்லை.

ரஷ்ய நாவல்களான “உண்மை மனிதன்” “தாய்” “மூன்று தலைமுறை” “யிரப்பு” போன்ற நூல்களின் வாசிப்புத் திறன் எனது எழுத்துக்களை நல்வழிப்படுத்தியிருக்கிறது. எனது சிறுகதைப் பூக்கள் தாய் நிலத்தில் “தாய் நிலம்” என்ற நாமத்தோடு மலர்வதையிட்டு பெருமகிழ்வடைகின்றேன். இந்த சிறுகதைப்பூக்களின் (சு)வாசத்தை நூகர்ந்து பாருங்கள்.

“தாய் நிலம்” சிறுகதைத் தொகுதிக்கு அட்டைக்குறிப்பையும் முன்னுரையையும் வழங்கிய எழுத்தாளர் எம்.கே.முருகானந்தன் அவர்களுக்கும் “உங்களோடு நான்” எனும் பதிவையும் இந்நாலை அழகுற அச்சுப் பதிப்பு செய்து தந்து விழும் பதிப்பக நிறுவகத்திற்கும் எனது மனப்பூர்வமான நன்றிகளை தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

நன்றியுடன்  
ஆ. முஸ்தலைவியன்

இலக்கிய வாசம் தந்து. சுவாசம் தந்து. மறைந்த எனது  
அப்பாகவ (அமர்ர்.த.இனந்தமயில்) ஒந்நால்  
வெளியீட்டினுடாக நினைவு கூறுகின்றேன்.

## நன்றியுடன்...

அம்மா / அண்ணாமார் / தங்கை / முல்லை ரமணன் /  
குப்பிளான் ஐ.சண்முகன் / எம்.கே.முருகானந்தன் /  
விஜய் அச்சுப் பதிப்பகம் / என் உறவுகள் / பொலிகை  
கலை இலக்கிய மன்றம் / பொலிகை மக்கள்  
முன்னேற்றக்கழகம்

தினக்குரல் / வீரகேசரி / தினகரன் / சுடர் ஒனி /  
மித்திரன் / சங்குநாதம் / வலம்புரி / உதயன் / ஈழத்து  
திராவிடம் / தமிழ்மிரர் / பூங்காவனம்

## வொருளாக்கம்

தலைப்பு	பக்க இல
இருள் விலகுமா?	01
வேலை கிடைச்சாச்சு	08
தாய் நிலம்	14
பாசம்	20
செவ்வரத்தம்பு	27
சிகரம்	33
பாரமில்லாக் கணவுகள்	40
நட்சத்திரப்புக்கள்	45
பெயர்	52
மனதில் பெய்த மழை	58



# இருள் விலநுழரா?

**வளரும் பயிராக இருக்கும் போது பச்சைக் கடல் போல் தெரிகின்ற வயல்வெளி, வெட்டு முழந்து விட்டதால், இப்போது காய்ந்து கருமையடைந்து கருமூரடாகக் கிடக்கிறது. என் மனசம் அவ்வாறே.**

வன்னியின் வயல் வெளியை ஊடறுத்துச் செல்லும் பிரதான வீதியில் நான் துவிச்சக்கர வண்டியில் சென்று கொண்டிருக்கிறேன். பிற்பகலாகையால் வெயில் என் முகத்து நேரே கொஞ்சத்துகிறது. எனக்கு அது சுடவில்லை. எனது எண்ணாங்கள் தமிழ்நிலவனைச் சுற்றியே வலம் வந்து கொண்டிருந்தன. அதுதான் என் நெஞ்சைச் சூகுகிறது.

தமிழ்நிலவன் கடந்த கிழமை முழுவதும் பள்ளிக்கூடம் வரவில்லை. வகுப்பு கலகலப்பாக இருக்கவில்லை. தமிழ் வகுப்பும் விவாதங்களும் உயிரற்று இருந்தன. அதிலும் என்னருகே உள்ள கதிரையில் அவன் இல்லாதிருந்தமை என் மனதில் வெறுமையைத் தோற்றுவித்தது. நான் அவனைப் பார்க்கத்தான் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன்.

அவனது கிராமம் பயிர்கள் செழித்து வளரும் செம்பாட்டுத்தரை (தறை) யாலானது. நான் அவனைக் கண்டேன் அவன் வீட்டிற்கருகில்தான் தோட்டத்தில் அந்தச் செம்பாட்டுத் தறையில் யாருடனோ புகையிலைக் கண்றுகளை நட்டுக் கொண்டிருந்தான். என்றைக்குமே நான் பார்த்திராதவாறு அவனிடத்தில் ஒரு மாற்றம் தென்பட்டது. என்னைக் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை.

மிகவும் கஸ்ரப்பட்டுத்தான் பள்ளிக்கூடத்துக்கு வந்தான் என்பதை அவன் அணியும் வெள்ளைச் சேட்டும் கிழிந்துபோன பழைய புத்தகப்பையும் காட்டும். தமிழ் வரலாற்றுப் புத்தகம் வாங்காமைக்காக ஆசிரியர்களால் தண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறான். எப்போதும் அமைதியாகவே இருப்பான். ஒரு பழைய கறுத்த பாட்டாச் செருப்பு அவன் பாதங்களில் எப்போதும் இருக்கும். என்னோடு கதைக்கின்ற போது சொல்லவந்த விடயத்தை ஆணித்தரமாயும் நிதர்சனத்துடனும் கதைப்பான்.

## ■ முல்களதிவ்யன்

“இளம்பிறை கொஞ்சநேரம் இரு மச்சான் வந்திர்றன்” என்று சொல்லி ஒரு மணல்த் திட்டைக் காட்டிலிட்டு வேலையில் சுறுசுறுப்பாக இருந்தான்.

சுரியன் மரங்களை நோக்கி கீழ் இரங்கிக் கொண்டிருந்தது. சின்ன இளவல்கள் பக்கத்து வெட்டையில் கிரிக்கெட் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். தமிழ்நிலவனுடைய செம்பாட்டுத்தறைக்கு பக்கத்து தறையில் சில பெண்கள் பாத்திக்ட்டி வெங்காயம் நட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். தமிழ்நிலவன் தனது கூட்டாளியுடன் தண்ணீர் கிறைக்கும் கியந்திரத்துக்கு மண்ணொண்ணைய விட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

ஏதோ எதிர்பாராத நெருக்கடிதான் அவனை இந்த நிலைக்கு தள்ளியிருக்க வேண்டும். முன்பு சிலதடவை வந்திருந்த போது அவனை வீட்டிலோ காளிகோவிலிலோ சந்தித்திருக்கிறேன். அப்போதெல்லாம் வீட்டின் ஓரத்தில் ஆபிரகாம்லிங்கனின் வாழ்க்கை வரலாறு, மகாத்மா காந்தியின் வாழ்க்கை வரலாறு, சேகுவேராவின் வாழ்க்கை வரலாறு என வாழ்க்கை வரலாற்றுப் புத்தகங்களை வாசித்துக் கொண்டிருப்பான். ஆனால், இன்று பெரும் மாற்றம் தெரிந்தது. அவன் அதிகமாக வேலை செய்ததற்கு அறிகுறியாக முகம் கறுத்து வியர்த்திருந்தது. அவன் மதித்துக் கட்டியிருந்த சாரத்தில் செம்மண் அப்பியிருந்தது “மன்னிக்க வேணும் இளம்பிறை உன்னைத் தனியே விட்டதுக்கு”

“சரி அதிலென்ன. ஏன் போன கிழமை முழுவதும் பள்ளிக்கூடம் வரவில்லை..? சிறிது நேரம் தயங்கியபடியே எனது முகத்தை உற்றுப்பார்த்தான். “இளம்பிறை... இனி நான் பள்ளிக்கூடம் வரமாட்டேன்..” இப்படி அவன் சொல்லுவான் என்று நான் எதிர்பார்க்கேல்ல. காய்ச்சல் அல்லது எதேனும் சுகவீனத் தாலே தான் வராமல் இருந்தான் என்று நினைத்திருந்தேன். ஆனால்..” ஏன்றா தமிழ்நிலவன் சோதனைக்கு இன்னும் ஜந்து மாதந்தான் இருக்கு... அதுக்கிடையில் பள்ளிக்கூடத்தை விடப்போறன் என்கிறாய்”

என்ன செய்யிறது மச்சான் அவ்வளவுக்கு வீட்டுப் பிரச்சினை அதிகரிச்சவிட்டது. உனக்குத் தெரியும் இளம்பிறை, யுத்தம் எப்படியெல்லாம் வன்னிமண் முழுமைக்கும் துவம்சம் செய்தது என்றதைப் பற்றி. எங்க அப்பாவைவயும் நாங்கள் அதுக்குள்ளதான் செல்லுக்கு இரை குடுத்தனாங்கள்.

அப்பா இருக்கிறபோதில் ஓரளவு போதிய தோட்டநிலம் எங்களிட்ட இருந்தது. நாங்கள் முகாமில இருந்து வந்தபோது அப்பாவும் இல்லைத்தானே. எங்களுக்கு முதலிலேயே ஊருக்கு வந்த பக்கத்து தறைக்காரர் எங்கடை தறையின்ற ஒரு பகுதியையும் தாங்கடை தறையோட இணைச்ச எல்லையைப் போட்டிட்டனம். அம்மாவாலே அவையை ஏதிர்த்து எதுவும் செய்ய முடியேல்ல.

அதன் பிறகு அம்மா வயல் வெட்டுக்கும் கிடே பின்னுற துக்கும் போய் தான் எங்களைக் காப்பாற்ற முடிஞ்சுது. நான் எப்பவோ பள்ளிக் கூடத்தை விடத்தான் யோசிச்சனான் இளம்பிறை. ஆனால். அம்மாதான் நீ படி.... நான் உழைச்சுத்தருவன் என்னு வற்புறுத்தினா. அவவின்ர ஆசையைக் கலைக்கக் கூடாது என்டதுக்காகத்தான் இவ்வளவு நாளும் படிச்சன். இனியும் ஏலாது இளம்பிறை, அம்மாவுக்கும் ஹாட் வருத்தம் ஒருகால் ஹாட் அற்றாய்க் வந்திட்டது. யாழ்ப்பாணம் பெரியாஸ்பத்திரிக்கு கிளினிக் போய் வாறா...., இனியும் நான் அவாவை வருத்திப் படிச்சன் எண்டால். அது உணர்ச்சியில்லாத முண்டம் செய்யிற வேலையா கத்தான் இருக்கும்.

பேசுவதை நிறுத்திவிட்டு. தான் நட்ட புகையிலை நாற்றைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். வண்ணைத்துப் பூச்சிகள் அங்குமிங்கும் பறந்துகொண்டிருந்தன. திடீரென்று அடித்த காற்றில் அவை திசைமாறிப் பறந்தன.

தமிழ்நிலவன் இப்படியும் ஒரு கெட்டகாலம் உனக்கு ஏ.எல் சோதனைக்கு இன்னும் ஜந்தே மாதங்கள் தான். திதுவரையும் படிப்பிக்க சொந்தக்காரர் யாரும் உதவி செய்யமாட்டனமோ?

அப்பா, எங்களை விட்டுப் போனபோது எங்களுக்கு ஊர் உலகம் தெரியாது. எங்கட பெரியப்பா, பெரிய ஒரு ரியூட்டரி

## ■ முல்லைதிவியன்

வைத்திருக்கிறார் ஓரளவு வருமானம் இருக்குத்தான். இருந்தாலும் எங்களுக்கு அவர் குறிப்பிடும் படியா எந்த உதவியும் செய்யேல்ல. அப்பான்ற காரியங்கள் நடந்தபோது இரண்டொருநாள் அம்மாவுக்கு ஆறுதல் சொல்லுவதற்கு அந்தக் குடும்பம் வந்து போச்சது அவ்வளவோட சரி. அதுக்குப் பிறகு எல்லாமே அம்மாதான். இனியும் நான் பெரியப்பாட்டை உதவி கேட்டுநின்றால். இவ்வளவு நாளும் தட்டந்தனியா பாடுப்பட்டு எங்களை ஆளாக்கிவிட்ட எங்கடை அம்மாவின்ற புனிதமான உழைப்புக்குத் துரோகம் செய்யிறதா இருக்காதோ இளம்பிறை!

“உங்கள் இரண்டுபேருக்காகவும் தான் நான் இருக்கிறன். இல்லையன்டால் பொலுடோலைக் குடிச்சு எண்டைக்கோ செத்திருப்பன் எண்டு. அம்மா சிலசமயம் வருத்தப்படேக்குள்ள சொல்லுவா” இப்போ அவனுடைய விழிகளிலிருந்து கண்ணர்த் துளிகள் சிந்தி. அவன் கண்ணங்களில் வழிந்தோடன.

சிறிதுநேரம் மௌனமாய் இருந்துவிட்டு தொடர்ந்தான். இண்டைக்கு அம்மா ஒரு குறையும் வைக்கேல்ல. எங்களுக்குப் பிடிச்சமாதிரி சமையல் செய்து தருவா. தைப்பொங்கல். தீபாவளிக்கு புதுட்டுப்பு எடுத்துத் தருவா. இண்டைக்கும் எனக்கு நல்ல ஞாபகம் இருக்கு. நாங்கள் முகாமுக்குள்ளேயிருந்து ஊருக்குவந்த முதல் வருசம் அப்போ எனக்கு பதினொருவயதுதான் இருக்கும் இளம் பிறை. ஒரு புதுவருசத்துக்கு அம்மாவுக்கு இரண்டோ மூன்று நாட்களுக்கு முதலேசரியான நெஞ்சுநோ என்று வேலைக்குப் போகேல்ல. சாப்பாட்டுற்கே கஸ்டமாக இருந்தது. புதுட்டுப்பு வேற எப்படி எடுக்கிறது. அம்மா கண்ணரோடை படுத்திருந்ததை நான் பார்த்தேன்.

ஆனாலும், அவ அடுத்தநாள் படுத்திருக்கேல்ல தன்றை வருத்தத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் வேலைக்குப் போயிற்றா. அதுக்கடுத்தநாள் வருசம். விழய நாங்கள் புது உடுப்போட நின்டம் திது தான் எங்கட அம்மா! அவாவுன்ற பாச்தைத் வார்த்தையில சொல்ல முடியாது இளம்பிறை. ஒருவாறு அழுகையை அடக்கிக் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு அமைதியானான். நான்

## ■ தாம் நிலம்

கேள்விப்படாத துன்ப துயரங்கள் அவன் வாழ்க்கையில் புதைந்தி ருந்தன. என்னால் பேச முடியவில்லை.

மேற்கே சூரியன் கருமுகில்களுக்குள் தன்னைப் புதைத் துக் கொண்டிருந்தான். அந்த நெருப்புத் தண்ணால் போன்றவனின் பாதிக்கோளம் மட்டும் தெரிந்தது. “இளம்பிறை நீ கேக்கலாம். இவ்வளவுநாளும் குடும்பக் கஸ்டம் உனக்குத் தெரியேலயோ எண்டு. நான் எத்தனை முறை பள்ளிக்கூடத்தைவிட எத்தனித்தி ருக்கிறன் ஆனால். அம்மாவிடேல்ல. நான் ஒரு ஜீன்ச்போட்டு. ரைகட்டி. உத்தியோகம் பாக்கோணும் எண்டு அவவுக்கு ஆசை. எங்கட தமிழ் சேர்தான் “உங்கட பொழியன் தமிழ்ப் பாடத்தில் நல்ல கெட்டிக்காரன் விளையாட்டிலயும் திறமையானவன். அவனை வழிவாப் படிப்பிச்சியளன்டால் ஒரு பெரியாளாய் வருவான்” எண்டு சொன்னாராம்.

நான் படிப்பைவிடப்போறன் எண்டு சொன்னால் அம்மா அழுவா. போன்கிழமை முழுக்க செம்பாட்டுத் தறையில் நான் மன்னைக் கொத்திக் கொண்டு நிக்கிறதைப் பார்த்திட்டு ஒரே அழுகைதான். இப்போ சூரியன் முழுதுமாக அழுவானுக்குள் புதைந்துவிட்டான். இருள் நம்மையும் கௌவகிறது. பறவைகள் தமது இருப்பிடம் திரும்பிக் கொண்டிருந்தன. விளையாழிய சிறுவர்கள் வீதியில் கூச்சல் கும்மாளத்துடன் வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தனர். தமிழ்நிலவனோ இருளில் ஏருக்கலைச் செழியின் கீழ் மெல்ல சரிந்துகொண்டே சொன்னான்..

“அக்காவுக்கும் வயச வந்திட்டு. அம்மாவுக்கும் உடம்புக்கு முடியாது இனிநான்தான் பார்த்துக் கொள்ளவேணும். மிஞ்சியிருக்கிற எங்கட இந்தத் தோட்டத்தோட வேற தோட்டங்களையும் குத்தகைக்கு எடுத்தால்.. அக்காவைக் கரைசேர்க்கிறதோட. அம்மாவின்ர மருத்துவ செலவையும் பார்த்துக் கொள்ளலாம்.

அவன் எழுந்து அமர்ந்து கொண்டான். நான் அவனது கரங்களை இறுக்பற்றியிருந்தேன். அவனது குரல் தமுதமுத்தது. விரல்கள் நடுங்குவதை என்னால் உணரமுடிந்தது. அவன் எவ்வளவு வலியைப் பொறுத்துக் கொண்டு எதுவும் நடந்துவிடவில்

## ■ முல்கைதிவ்யன்

கலையென்பது போல் கியல்பாக இருக்க முனைகிறான். ஓரிரு நட்சத்திரங்கள் வானில் தென்படத் தொடங்கின நான் வந்த வழியே திரும்பிக் கொண்டிருந்தேன்.

அவனை. தொடர்ந்து படிக்கவைக்க ஏதாவது செய்யவேணும் போலிருந்தது. ஆனால் என்னால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லையே என்று எண்ணும் போது, துன்பத்தால் என் தொண்டை அடைக்கின்றது. கைகால்கள் சோர்கின்றன.. சைக்கிளை ஓட்ட முடியவில்லை. அது தட்டுத் தடுமாறிச் செல்கிறது.

வீதியில் யாருமில்லை. சைக்கிளை நிறுத்தி இறங்கிக் கொண்டேன். என்னையும் மீறி அழகை வெடிக்கிறது. ஆ... தமிழ்நிலாவா! எப்படியாவது பள்ளிக்கூடம் வாடா! என்று என்னால் எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு சுத்தமாக வாய்விட்டுக் கதறினேன்.

இருஞக்குள் என் கதறல்...

வெற்று வெளிக்குள் என் கதறல்...

இளைய சமுதாயத்தின் எதிர்காலம்...

யாரும் அக்கறைப்படமாட்டார்களா!

மீண்டும் சைக்கிளில் ஏறுகிறேன் ஒரு சிறு  
ஒளிக்கீற்றைத் தேடி.....

-நன்றி-

தினங்குரல் 19.7.2015

மித்திரன் 30.08.2015

சுடர் ஒளி 14.08. 2015

வலம்புரி 26.04.2015

வீரகேசரி 14.08.2016

(2016ம் ஆண்டு கலாசாராத் தினைக்களம் ஏற்பாடு செய்த தேசிய கலை இலக்கியப் போட்டியில் முதலாம் இடம் பெற்றது)



வேலை கடைச்சர்ச்சு...

பள்ளிக்கூட முடிஞ்சு வாழ்க்கை முடிஞ்சு இரண்டு மூன்று வருடங்கள் முடிந்துவிட்டன. எத்தனையோ வேலைகளுக்கு விண்ணப்பிச்சும் என்ன பலன்? இப்போதைய காலகட்டத்தில், யாருக்கும் பின்னால வாலைப் பிழிச்சாத்தான் வேலை. இல்லாட்டி மூன்று நாலு இட்சும் இலஞ்சும் குடுத்தாதான் வேலை. என்ன செய்யிறது இதுதான் தலைவிதி. நான் தான் பழப்புக்கு ஏற்றவாறு ஒரு தொழிலை தேர்ந்தெடுக்கோண்டும் மனதிலே நினைத்துக் கொண்டு படுக்கை போர்வையை விடத்தினான் யாழுவன்.

“தம்பி யாழுவா இந்த தேத்தண்ணியை குடிச்சிட்டு புதுக் குடியிருப்பு சந்தைக்கு போயிற்றுவா நல்லமுளைக் கீரைவந்தி ருக்கும்” மத்தியானம் சோத்துக்கு கடைவெம். வேளைக்கு போயிற்றுவா முடிஞ்சுபோம். குடிசைக்குள் இருந்த யாழுவனின் தாய் பார்வதியின் குரல்.

தாய் குடுத்த ஜம்பது ரூபாய் காசைவாங்கிக் கொண்டு சாரத்தை மதித்துக்கட்டிவிட்டு சைக்கிளின் மிதிபலைக்கையை சுழற்றுகிறான் யாழுவன்.

சைக்கிளில் ஏறுகின்றபோதே மனதிலே கவலை. அவனுக்கு தனது குடும்ப வாழ்வாதாரம் விளங்கிவிட்டது. கிழமையில் பெரும்பாலான நாட்கள் பருப்பும் கீரையும் தான் மத்தியான சோற்றுக்கான கறிகளாகயிருக்கும். அவற்றைத்தான் உண்பதற்கு ஒரு போதும் கவலைப்பட்டதில்லை. பருப்பும் கீரைக்கறியும்தான் நெடுகேச்சமைக்கிறியள் எண்டு அவன் தன் அம்மாவுடன் சண்டை பிழிச்சதும் இல்ல. அவனுக்கு தன்றகுடும்பநிலை விளங்கியிருந்தது. ஆனால் தங்கச்சியும் அக்காவும் நெடுகலும் பரும்பும் கீரையும் தான் சாப்பிட வேண்டியிருக்கு என கவலைப்பட்டான்.

யாழுவனை சின்ன வயதிலிருந்தே எனக்கு நல்லாத தெரியும். அவனும் நானும் ஓரே விளையாட்டுக் கழகம்தான். மாலை நேரங்களில் ஓளி அரசி விளையாட்டு மைதானத்தில் கிரிக்கெட் விளையாட்டுனாங்கள். அவன் நல்லகெட்டிக்காரன். கிரிக்கெட் கூட நல்லா விளையாடுவான். நெடுத்த கம்பீரமானவன். மனதளவில் மிகவும் மென்றைமயானவன்.

## ■ தாம் நிலம்

கடைசிச் சண்டையோட நாங்கள் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்திட்டம். யாழுவன்ற குடும்பம் முல்லைத்தீவிலதான் இருந்தது. நீண்டகால இடைவெளிக்கு பின்னர் அண்டைக்குதான் அவனை புதுக்குடியிருப்பு சந்தையில கண்டனான். என்னை கண்டவுடன் கட்டின்றைச்சான். எப்படி இருக்கிறாய் வேலவன்? இருக்கிறன். யாழுவன் நீ எப்படியடா? பறவாயில்லை இருக்கிறன். ஒருவித கவலையோடும் விரக்கியோடும் பதிலளித்தான்.

கையிலே இரண்டு முளைக்கீரைப் பிழகள் வாங்கி வைத்திருந்தான். கிழிந்துபோன சாரத்தை மாட்டதுகட்டியிருந்தான். கறள் கட்டிப்போன சைக்கிளை ஏரிந்துபோன தேக்குமரத்தோட சாத்தினான்.

எதையோ கதைக்க நினைக்கிறான். ஆனால் யாழுவனால் எதையும் கதைக்க முடியவில்லை. என்ன யாழுவன், அம்மா அப்பா எல்லாம் சுகம் தானே. மிகவும் சோர்வடைந்தவனாய் என் முகத்தை உற்றுப்பார்த்தான். வேலவன் அம்மா சுகமாயிருக்கிறா அப்பாக்கு நடந்து உனக்குத் தெரியாதோ... நாங்கள் திடம் பெயர்ந்து புதுமாத்தளானுக்கு போகேக்க அப்பா செல்லிப்பட்டு விழுந்திட்டார். நானும் அக்காவும் தூக்கிகொண்டு மாஞ்சோலை வைத்தியசாலைக்குச் கொண்டு போனாங்கள் ஆனாலும், அப்பா வைக் காப்பாத்த முடியேல. அவன் சொல்லுகின்றபோது முகம் கறுத்து வியர்த்திருந்தது. கண்களில் இருந்து கண்ணர் வழந்தது தான் போட்டிருந்த நீளசேட்டின் பின்புற முழங்கையால் கண்களை துடைத்துக் கொண்டான்.

இப்ப தூரத்தே இராணுவ கவசவாகனம் ஓன்று செல்கிறது. வீதியோரம் சொத்திராய் ஓன்று ஊளையிடுகிறது. இரண்ணபாலை சந்தி ஊடாக ஒரு இறுதி ஊர்வலம் போகிறது நாலைந்து பேருடன்.

மிகவும் அமைதியாக இருந்தவன் மெளனத்தை கலைத் தான், அரசாங்க வேலைக்கு விள்ளைப்பப்படவும் எதுவும் வந்தா எனக்கு எடுத்துதா வேலவன். யாழுவன் உன்ற திறமைக்கும் நல்ல குணத்துக்கும் உனக்கு நல்ல வேலைக்கிடைக்கும். ஓண்டுக்கும் கவலைப்படாதே நான் யாழ்ப்பாணம் போகனும் போயிற்றுவாறன் வேலவன் புறப்பட்டான்.

## ■ முல்லைதிவ்யம்

கீரேப் பிடிகளை வாங்கிக் கொண்டு சைக்கிளை மெல்ல சுழற்றினான் யாழுவன். ஆலடி வாசிக்காலை மின்கம்பத்துடன் சைக்கிளை சாத்திவிட்டு இன்றைய பத்திரிகைகளில் ஏதாவது வேலைக்கு விண்ணப்பம் வந்திருக்கா என ஒவ்வாரு பக்கத் தையும் ஆவலோடு புரட்டிப் பார்த்தான். ஏமாற்றமே மிஞ்சியது. வீடு வந்து சேர்ந்தான். மனம் தளரவிடவில்லை.

திங்கட்கிழமை முந்தி அப்பான்ற சினேகிதம் எண்டு தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு ஒருவர் வந்தார்.

தம்பி யாழுவன், உனக்கு விவசாயத்தினைக் களத்தில் வேலை எடுத்துதாறன். ஆனால். வேலை கிடைக்கமுதல் ஒரு கிலட்சம் தரவேண்டும். வேலை கிடைச்சாப் போல ஒண்டு தரோண்டும். கொஞ்சப்பேர் இப்படியும் கஸ்ரப்பட்டாக்களிட்ட வறுகி சீவிக்கிறாங்கள் எங்கட அம்மாவும் இந்தாள்ர கதையை நம்பி அக்கான்ர காப்பையும் தங்கச்சின்ர மோதிரத்தையும் அடகு வைச்சோ அல்லது வித்தோ இந்த விவசாயத்தினைக்கள் வேலை எடுத்து அம்மா சொன்னா. நான் அம்மாவை பேசிப்போட்டன். விவங்கள் ஏமாத்துபேரவழிகள். சிலமாதங்கள் உருண்டோழன்.

பத்திரிகையில் ஒருவேலைக்கு விண்ணப்பம் கோரியிருந்தார்கள். ஆரம்பசம்பளம் பதின்நான்காயிரம் ரூபா. பயிற்சிக் காலம் கொழும்பில் இரண்டு வருடங்கள். அங்கதான் வேலை செய்யோ ணும். எதுக்கும் ஒருக்கா நேர்முகத்தேர்வுக்கு போவும் என சிந்தித்துக் கொண்டு நேர்முகத் தேர்வுக்கு தயாரான் யாழுவன்.

நேர்முகத்தேர்வுக்கு போடுறதுக்கு சப்பாத்துக்கு கூட காசில்லை. யாழுவன்ற அம்மா பக்கத்து வீட்டு நடா அண்ணாகிட்ட வாங்கித்தந்த சப்பாத்தைத்தான் யாழுவனால் போடவேண் டியிருந்தது.

எப்படியும் உனக்கு வேலைகிடைச்சிடும் யாழுவா. ஒண்டுக்கும் கவலைப்படாத போறவழில் முருகன் கோவில்ல இந்த தேங்காயை உடைச்சிட்டுப் போ.. தாய் சொன்னவார்த்தைகள் மனதிலே உற்சாகத்தைத் தர யாழுதேவியின் மூன்றாம் பெட்டியின் ஜன்னல் கரையோரத்தின் இருக்கையில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டான்.

எப்படியும் வேலை கிடைச்சிடும். அம்மா, அக்கா, தங்கச்சியை, கவனமாப் பாக்கோணும் என்ற எண்ணாங்கள் அவன் மனதிலே வலம் வந்து கொண்டிருந்தன.

யாழ்தேவி மெல்ல அசையத் தொடங்கியது. அவனுக்கு மிகவும் கவலையாக இருந்தது. ஒடிவிளையாடிய ஊர், தினமும் சோறு ஊட்டிய அம்மா. தினமும் சின்னசின்ன சண்டை பிழிக்கும் தங்கச்சி, பாசமுள்ள அக்கா எல்லாவற்றையும் விட்டுப்பிரிந்து கொழும்புக்கு... மனதளவிலே ஆதங்கப்பட்டான் யாழவன்.

யாழ்தேவி இப்போது வவுனியா தரிப்பிடத்தை அடைந் திருந்தது. சனங்கள் இறங்கி காலை உண்ணவை உண்கிறார்கள். சில இளைஞர்கள் யாழ் தேவியின் வாசல்களில் நின்று எட்டிப் பார்த்து இயற்கையை ரசித்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

எப்படியாவது வேலைகிடைச்சிடோணும். என்னை நம்பி தான் எங்கட குடும்பமே. கடவுளே எப்படியும் வேலைகி டைக்கச் செய். மனதளவிலே கடவுளிடம் வேண்டினான்.

யாழ்தேவி இப்போது கோட்டை புகையிரத நிலையத்தை அடைந்திருந்தது. மெல்ல இறங்கினான் யாழவன், எங்கையாவது கொஞ்ச காசில ரூம் வாடகைக்கு இருக்குதோ எண்டு விசாரித்தான். ஒருமாதிரி ஒருநாளைக்கு ஜந்நாறு ரூபா வாடகைக்கட்டணம் செலுத்தி, அடுத்தநாள் நேர்முகத்தேர்வுக்கு தயாரானான்.

தங்கச்சி அமுத்திக் கொடுத்த ஜீன்ஷையும் சேட்டையும் எடுத்து கட்டிலில் வைத்தான். அம்மா பக்கத்து வீட்டில வாங்கித்தந்த சப்பாத்தை ஈரத்துணியால் துடைத்துக் கொண்டான். குளித்துவிட்டு கண்ணாடியில் தனது உருவத்தை பார்த்தான். கண்ணாடியிலே அம்மா, அக்கா, தங்கையின் உருவங்களே கண்களில் தெரிந்தது.

கடவுளைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டு நேர்முகத் தேர்வுக்கு புறப்பட்டான். போறவழியில் சாப்பாட்டுக் கடையில் சின்னபாளன் துண்டும் தேனீரும் சாப்பிட்டுக் கொண்டான். அந்த சின்னபாளன் துண்டுக்கும் தேனீருக்கும் நூறு ரூபா. கடைக்காரரிடம் ஆதங்கப் பட்டான். கடைக்காரரோ.., கொழும்பு எண்டா இப்பிழித்தான் தம்பி. ஒருமாதிரியாக நேர்முகத்தேர்வு நடக்கும் கீட்தை விசாரித்துச்

## ■ முல்கைதிவ்யன்

சென்றடைந்தான். நிறையப் பேர் வந்திருந்தாங்கள்.

அடுத்தபெயர் யாழுவன்ரபெயர். யாழுவன் யாழுவன் வெளி யில் நின்ற ஊழியர் கூப்பிட்டார். மிகவும் தயக்கத்துடன் தனது சுய விபரக் கோவையுடன் உள்ளே நுழைந்தான். தம்பி எங்க இருந்து வார்ந்கள்? கொன்னைத் தமிழில் கேட்டார் நேர்முகத் தேர்வு நடத்துனார். நான் சேர் முல்லைத்தீவு புதுக்குழியிருப்பு. கொழும்பில எங்கை வேலை எண்டாலும் செய்வியா? ஓம் சேர். தம்பி உனக்கு கட்டுபெத்த கிளையில் வேலை கிடைச்சிருக்கு அப்பிடியோ சேர்? மிகக்கந்தி. மிகுந்த சந்தோசத்துடன் தான் தங்கியிருக்கும் அறைநோக்கி விரைந்தான் யாழுவன்.

வந்தவுடன் அவன் அம்மாவின் மில் கோல் நிறையவந் திருந்தது. ஏன் அம்மாகோல் எடுத்திருப்பா..? என சிந்தித்துப் பார்த்தவன் அம்மா நேர்முகத் தேர்வின் முடிவு அறியத்தான் எடுத்திருப்பாபோல. அம்மாவுக்கு அழைப்பை எடுத்தான் யாழுவன்.

“அம்மா எனக்கு வேலைகிடைச்சிட்டு இரண்டு வருடம் கொழுப்பிலதான் வேலை. அக்காக்கும் தங்கச்சிக்கும் சொல் லுங்கோ” என்று சொல்லிமுடிக்கிறதுக்குள் ‘எட யாழுவா நீ முந்தி ஒருக்கா முகாமைத்து உதவியாளர் போட்டிப் பரிட்சை எழுதினி யெல்லோ. அதில நீ தெரிவாகி இருக்கிறாய். இண்டையான் பேப்பர்ல உன்ற பேர் வந்திருக்கு. அப்பிடியோ அம்மா, யாழுவன் உள்ளாம் இனித்தது.

மறுநாள் காலையே சொந்தக்கிராமம் புறப்படத் தயாரானான். யாழ்தேவியில் ஏறி அமர்ந்தான். முருகன் என்னைக் கைவிடே என்று பெருமுச்சவிட்டான் யாழுவன். பனைமரங்கள் எழுந்து நின்று வரவேற்றன. உப்பளக்காற்று மேனி தடவிச் செல்ல சொந்த ஊரில் கால் பதித்தான். சொந்தக் காலில் எப்போதும் நீ நிக் கோணும் என்ற தனது அப்பாவின் அறிவுரையை நினைத்தபடியே வீடு நோக்கி நடக்கத் தொடர்கினான்.

- நன்றி -

வலம்புரி. 02.08.2015

சுட்ரராளி. 25.09.2015



# தரய் நலம்

**சீ**ம்மண் வீதிகள் ஊடாக நடந்து சென்று கொண்டிருக்கின்றேன். வாடைக் காற்று மேனிதழுவி வருடிச் செல்கிறது. ஏனைய மரங்களைவிட பலாமரங்கள் நிறைந்து காணப்படுகின்றன. மூள்ளியவளை, தண்ணீருற்று என்றால், நல்ல தண்ணீரினினைவுக்கு வரும். யாழ்மொழியின் அழகிய கிராமம் மூள்ளியவளை. தூரத்தே வேப்பமரக் கிளையில் குயில் ஒன்று கூவுகின்றது. பசுமாடுகள் கூட்டம் கூட்டமாகச் செல்கின்றன. மண்வாசமும் யியற்கை அழகும் மனதைச் சந்தோசப்படுத்திச் செல்கிறது.

யாழ்மொழியின் வீட்டிற்கு வாழைத் தோட்டங்கள் கடந்து தான் போகவேண்டும். மழை பெய்திருந்ததால் நிலம் சுக்தியாக இருந்தது. எனது காலில் கிருந்த கிருசெருப்புகளையும் கைகளிலே தூக்கிக் கொண்டு யாழ்மொழியின் வீடுநோக்கி நடக்கத் தொடங்கி னேன். செந்நிறப்பட்டுப் புச்சிகள் செம்மண்ணில் ஊர்ந்து செல்கின்றன. பார்க்கும் போது பாவமாக இருந்தது. யாருடைய பாதங்களில் மிதிபட்டு இறக்கப் போகிறதோ! நான் மிகவும் கவனமாக நிலத்தைப்பார்த்து நடக்கின்றேன்.

சில காளான்கள் புற்களுக்கு இடையே முளைத் திருக்கின்றன. செம்மண் ஒழுங்கையின் முடிவிலே. தாய் ஆட்டை செவியில் பிழத்துக் கொண்டு நடந்து வந்து கொண்டி ருந்தாள் யாழ்மொழி. அவளின் பின்னால் இரண்டு ஆட்டுக்குட்டிகளும் துள்ளித்துள்ளி குதித்து வந்து கொண்டிருந்தன.

"என்னமான்விழி நீண்ட நாளைக்கு பிறகு வந்தி ருக்கிறாய்!" ஓமடி..யாரை மறந்தாலும் உன்னை மறக்கமுடியுமோ! அந்த இக்கட்டான் நிலைமையில் என்றை உயிரைக் காத்த உன்னை எப்படி மறப்பன்? "வா! அந்த மரத்துக்குக் கீழே இருப்பம். இப்பநீ கொஞ்சம் உடம்பா வந்திட்டாய்." உண்மையாவா? மனதுக் குள் சந்தோசப்பட்டாள் மான்விழி. யாழ் மொழியை பார்க்க கவலையாக இருந்தது அவளுக்கு. நீ மெலிந்து போய் விட்டாய். என்று சொன்னால், அவள் கவலைப்படுவாள் என நினைத்து அதைச் சொல்லாமல் மனதோடு நிறுத்திக் கொள்கிறாள்.

அந்தச் செல்லிழக்குள்ள நான் காயப்பட்டிருக்க, அவள்

தன்னந்தனியா என்னைக்காவி. இழுத்து, பங்கருக்கை கொண்டை வைச்ச கட்டுப் போட்டு தன்னைப்ரூக்கி.. அம்புலன்சில ஏத்திவிட்டு. இப்ப நடந்தது போல இருக்கு. அவனும் நானும் பள்ளிப் பருவத்திலிருந்தே தோழிகள் தான். படிக்கும் போதும் சரி, வெளியில சுற்றும் போதும் சரி சேர்ந்துதான் இருப்பம். அவளைக் கண்டதும் மாண்விழிக்குப் பழைய சம்பவங்கள் கண்முன் விரிந்தன. மாண்விழி எப்படிப் போகுது வாழ்க்கை? யாழ்மொழி குறுக்கிட்டாள். நான் இப்ப தையல் கடைக்கு உடுப்புதைக்கப் போறனான். அதிலவாற வருமானத்தில் தான் ஏதோ கட்டுமேட்டா வாழ்க்கை நடக்குது. அவரும் வெளிநாட்டுக்கெண்டு வெளிக்கிட்டு இடையில நிக்கிறார். அம்மா ஒரு சீட்டுப் போட்டவா. அதில் கிடைச் சுக்காசையும் அவவின் ரை, என்றை நடகை நட்டெல்லாத்தையும் அடகுவைச் சுதான் அவரை அனுப்பினம். அதுவும் பிரச்சினையாப் போட்டுது. அது ஒருபக்கம். இங்கையென்னவெண்டால் மனுசனவெளியில அனுப்பீட்டு வேலைக் கெண்டு. பொம்பிளையெள் ஊர் சுத்தித் திரியுதெண்டு கதை! “என்னசெய்யிறது? பொம்பிளையெள் தனியா செயற்பட்டாலும் இந்தச் சமூகம் தவறான கோணத்தில் தான் பார்க்குது” என்றாள் யாழ்மொழி. அது கிடக்கட்டும் விடு. நீ என்ன செய்கிறாய்? என்று கதையைத் திசைமாற்றினாள் மான்விழி. “உனக்குத் தெரியும் தானே. இந்த வன்னிப் பிரளைத்துக்குள்ள அவரை இழுந்திட்டன் நான் பிறகென்ன. இந்த ஆடுமாடு கோழி யோட, அப்பா அங்கின கொண்டுவோற வருமானத்திலையும் ஏதோ பட்டினி இல்லாமால் பிள்ளையை வளக்கிறன்.

இரு மான்விழி. தம்பி எழும்பி விட்டான். அழுகிறான்.. அவனுக்கு நித்திரையால முழிக்கேக்கை நான் பக்கத்தில இருக் கோணும் இல்லையெண்டால் அழுகைதான் என்றவள் எழுந்து சென்று மகனைத் தட்டி மறுபக்கம் உறங்க வைத்தாள். அவன் முகத்தைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் யாழ்மொழிக்கு தன் கணவனின் சாயல் நிழலாடும்.. அவளின் மகன், முழுதும் தந்தையின் சாயல்....

அவன் எந்தக் குறையும் இல்லாமல் வளர்ந்து, தந்தை யைப் போல் பெரியாளாக வரவேணும் என்பதில் அவள் கண்ணும்

## ■ முல்கைதிவ்யன்

கருத்துமாக இருந்தாள். ஒரு தாய்க்குத் தாயாகவும் தகப்பனுக்குத் தகப்பனாகவும் தானே இருந்து, தன்றை பிள்ளையை ஆளாக்க வேண்டும் என்பதுதான் அவளின் ஆசை. ஒரு தாய்க்கு இதைவிட வேறென்ன ஆசை.

பிள்ளை உறங்கிவிட்டான். யாழ்மொழி கிணற்றிழப்பக்கமாக நின்ற தென்னையில் இரண்டு லீன்ரைப் பறித்துக் கொண்டு மாமரத் தழிக்கு விரைந்தாள். “இதை குடியமான்” கடைக்குப் போறதுக்கு யாருமில்லை. இதையாவது குடியன்.. பறவாயில்லை யாழ்மொழி திதுதான் உடம்புக்கு மிகவும் நல்லபானம் இயற்கையானது. அதுவும் உன்றை தோட்டத்தில் மருந்துமாயம் இல்லாமல் உற்பத் தியானது. இதைவிட நல்ல ஒன்றை நீ எனக்குக் கொடுக்கமுடியாது. யாழ்மொழியின் இரண்டு ஆட்டுக் குட்டிகளும் நான் இருக்கிற கதிரைமீது ஏறி இறங்கி விளையாடுகின்றன. ஒன்று வெள்ளையும் கறுப்பும். மற்றையது மண்ணிறம் எனக்கு சந்தோசமாக இருந்தது. இரண்டு ஆட்டுக்குட்டிகளும் எங்கள் குழந்தைகளைப் போல துள்ளிக் குதித்து விளையாடுகின்றன.

“மகள் பள்ளிக்கூடத்தால் வரப் போறாள். ஏத்தப் போக வேணும். போகட்டே யாழ்” உனக் கொண்டு சொல்ல வேணுமுடிமான்.” என்ன.? நான் என்றை பிள்ளையை நல்லாவளர்க்க வேணுமென்டால். அப்பான்றை வருமானமும் என்றை இந்தக் கால்நடைவளர்ப்பு வருமானமும் போதாது. பிள்ளையை தங்கச்சி யிட்டைக் குடுத்திட்டு நான் வெளிநாடு அது தான் இந்த அரபு நாட்டுக்கு, பணிப்பெண்ணாகப் போகப் போறன்.”

உண்மையில் நான் அதிர்ந்துபோனேன். எனது கணவு னுக்கே இன்னும் ஒருவழியையும் காணேன்றை. இடைநடுவே நிற்கிறார். இவள் பொம்பிளை என்ன செய்யப் போறாள். ஏதோ அதிக ஆசையில்லாமல். அதனால், அதிக கவலை, துன்பமும் இல்லாமல் உள்ளதைக் கொண்டு எளிமையான, சிறப்பான வாழ்க்கையை நடத்துகிறாள் என்று பெருமைப்பட்டுக் கொண்டன்.

அவளின் இந்த முடிவு சற்று ஏற்றுக் கொள்ள முடியாமல் இருந்தது எனக்கு. இருந்தாலும் திது அவளின் அதிர்ஷ்டத்தைப்

பொறுத்த விடயம் என எண்ணினேன். அவளின் ஆசைக்கு முற்றுப்புள்ளிவைக்க நான் விரும்பவில்லை.

“கடவுள் உனக்கு வழிவிட்டும் இனியாவது உன் வாழ்க்கையில் துன்பதுயரங்கள் அனுகாமல் இருக்கட்டும். கவன மாகப் போய்வா” என்று வாழ்த்தி விட்டு யாழ்மொழியிடம் விடைபெற றுக் கொண்டு புறப்பட்டேன். இருந்தாலும், என் மனம் சற்றுப் படபடப்பாகவே இருந்தது. அவள் எண்ணிய காரியங்கள் ஈடேற வேண்டும் என்று இறைவனை மனதுக்குள் பிரார்த்தித்துக் கொண்டு படலையை விட்டு வெளியேறினேன்.

வீடு நோக்கி நடக்கிறேன். வீதியிலே கொக்கிளாய் நோக்கி பேரூந்து. பயணிகளுடன் செல்கிறது. ஐஸ்பழும் விற்கும் சைக்கிள் ஒன்று பாடியபடி செல்கிறது. சாலையோர வேப்பமரத்துக்கு கீழ் இரண்டு சிறுவர்கள் பனங்கிழங்குகளை விற்பனை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

காலம் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. யாழ்மொழி தனது மூன்று வயது மகனை தங்கையோடு விட்டுவிட்டுப் புறப்படப் போகும் நானும் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. குழந்தை தவிக்கப் போகும் தவிப்பை எண்ணும் போதெல்லாம் யாழ்மொழிக்கு கண்கள் அவளையறியாமலே குளமாகும். இருந்தாலும் அவன் பெரியபழ்புப் படிச்சு பெரிய ஆளாக வரவேண்டுமென்டால், பணம் என்றது பெரியவிஷயம் தான் என்பது அவளின் உறுதியான முடிவு. எனவே, மனதை நன்றாகவே திடப்படுத்திக் கொண்டாள்.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை சவுதிக்குச் செல்வதற்காக கொழும்புக்கு செல்லத் தயாரானாள் யாழ்மொழி. தன்மகனை ஆசையோடு தூக்கி முத்தமிட்டாள். தான் அடிக்கடி நடக்கும் வீட்டு ஒழுங்கையில் இரண்டு மூன்று தடவைகள் திரும்பத்திரும்ப நடந்தாள். தான் தண்ணீர் ஊற்றி வளர்த்த வாழைமரங்களை சுற்றிச்சுற்றி வந்தாள். ஆசையோடு வளர்த்த ஆட்டு குட்டிகளுக்கு முள்முருக்கு இலைகள் ஒடித்து சாப்பிட கொடுத்தாள். முற்றத்தில் புத்து நின்ற தும்புச் செவ்வரத்தையின் பூக்களை பறித்து காளிகோ விலின் முன்பழியில் வைத்துவிட்டு, விமான நிலையம் செல்லும்

## ■ முல்கைதிவ்யன்

பேருந்துநிலையத்துக்கு செல்ல தயாரானாள். எவ்வளவு ஆழமாக நேசித்திருந்த மண்ணை விட்டு பழகிய ஊர் உறவைவிட்டு உண்மையில் எவ்வளவோ வலிகளைப் பொறுத்துக் கொண்டு, அவளின் பயணம் தொடர்கிறது.

பணிப்பெண்ணாக.. ஒரு புதிய துயர வாழ்க்கைக்கு முகங் கொடுக்க, புதிய திடத்தில் வேற்றுமொழி. மதம் கொண்டவர் மத்தியில்.. பெண்ணடக்கமுறை.. உலகறிந்த உச்சம் கொண்ட அந்த நாட்டுக்கு அவள் போய்க் கொண்டிருக்கிறாள். அவளை வழிய ஞுப்பச்சென்ற என் மனதில் பல எண்ணாங்கள் ஓடி மறைகின்றன.

அவளின் வாழ்வு விழியுமா..? அவளின், தனது பிள்ளை பற்றிய கனவு பலிக்குமா? இந்த மாயவுக்குக்குள் புதிய உலக ஒழுங்குக்குள் அவளும் ஒரு சிறுபுள்ளியாக, கண்களுக்கு எட்டாத, ஸ்பரிசிக்கமுடியாத, விம்பமாக..? அவள், திரும்பி வருவாளா..? எப்போது..?

இங்கே.. அவளுக்காக காத்திருக்கும் அவளின் மகன் அவளின் தந்தையின் இரத்தங் குளைந்து, உலர்ந்து விட்ட மண்ணில் தாயின் வியர்வையும் மூச்சுக்காத்தும் கலந்து, நாளா கிய மண்ணில்...

ஈரக்காற்றை சொந்தக் காற்றை சுவாசித்தபடி தாய் நிலத் தில்...! ஏக்கத்தோடு...!

-நன்றி -

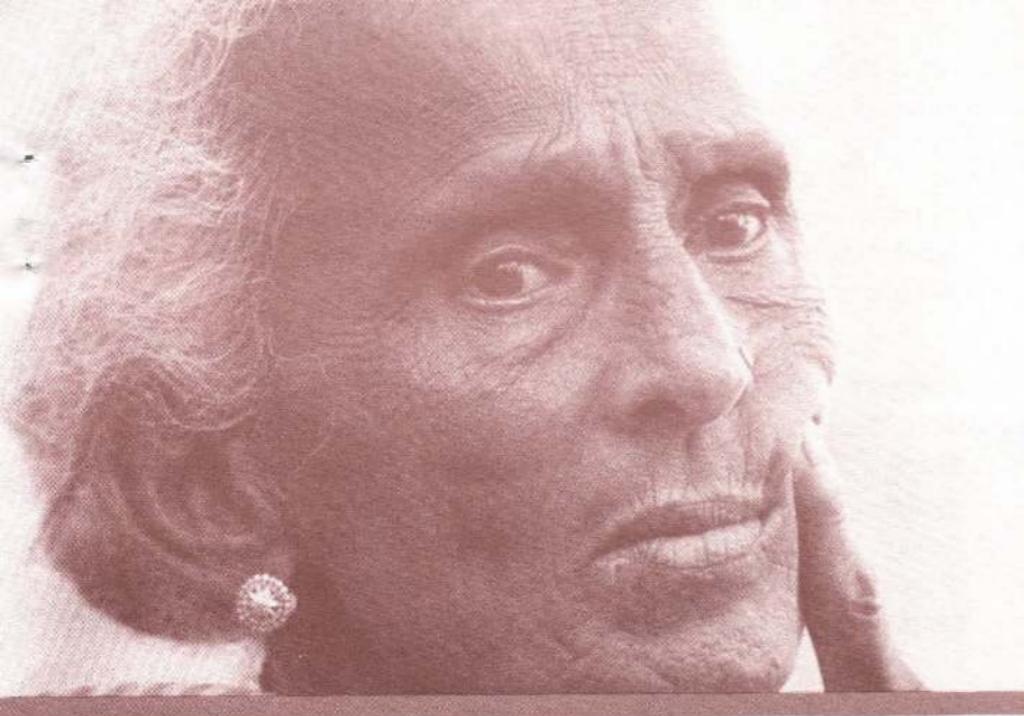
தினகரன், வாரமஞ்சரி, 18.09.2016

மிதிரின் - 06.12.2015

வலம்புரி - 06.09.2015

சுடர் ஒளி - புரட்டாதி 02-08.2015

2012ஆம் ஆண்டு வல்வெட்டித்துறை கலை கலாசார லிக்கியப் பேரவை நடாத்திய சிறுகதைப்போட்டியில் 1ம் இடம் பெற்றது.



# பரஷு

நடல் அலையின் சத்தம் தூரத்தே கேட்க. அந்த மணல் ஒழுங்கையால் நடந்து சென்று கொண்டிருக்கின்றேன். முன்பு பழகிய பாதை தான் ஆனால் இப்போது இந்த பாதை முன்பைவிட நிறைய மாறியிருக்கிறது.

பாதையோரத்தின் இருமருங்கும் புற்கள் வளர்ந்திருக்கின்றன. தெருநாய்கள் அங்கும் இங்கும் ஓடித்திரிகின்றன. வேலியோரமாக புவரசு, நெடுத்து கிளைபரப்பி வளர்ந்திருக்கின்றது. புலுனிக்குருவிகள் தத்தித்தத்தி பறக்கின்றன. முன்பு நூங்கு நிறைந்திருந்த பனை மரத்தில் இப்போ கொட்டுக்காகம் ஒன்று எட்டப் பார்க்கிறது. கனகம்மா ஆச்சியையும், நன்பன் ஈழமாறனையும் நினைத்துக் கொண்டு நடப்பதாலோ என்னவோ மணலின் சூடு தெரியவில்லை.

வேலியோர முருங்கை மரத்தில் முருங்கைக்காய் பறித்து கொண்டிருந்தா கனகம்மா ஆச்சி. “என்ன இயல்வாணன் இந்துப் பக்கம்” நான் இப்பவேலை விடுமுறை வந்திருக்கிறன் உங்களையும் பாத்திட்டு ஈழமாறன் விசயமாகவும் கதைச்சிட்டுப் போகலாம் எண்டுதான் வந்தனான். “ஏன் தம்பி வெளியில் நிக்கிறாய் படலையைத் திறந்து கொண்டு உள்ளாக்கு வா!”

கையில் வைத்திருந்த கொக்கைத் தழையையும் பறித்து வைத்திருந்த முருங்கக்காயையும் திண்ணையோரம் வைத்தாள் கனகம்மா ஆச்சி. “இந்த திண்ணேல இரடா இயல்வாணன் பத்துப் பதினைஞ்சு சூடைக்கருவாடு கிடக்கு ஒருக்கா வெயில்ல போட்டுடு வாறன்.”

கனகம்மா ஆச்சி பாவம் முந்தி நாங்கள் கனகம்மா ஆச்சியின் வீட்டுக்கு பக்கத்தில் தான் இருந்தனாங்கள். எங்கட அம்மாட்ட வரேக்க முருங்கைக்காய் கொண்டு வருவா. எனக்கு நல்ல ஞாபகமிருக்கு. சிலநேரம் முருங்கைக்காய் கொண்டு வந்து தந் திட்டு அம்மா காசு குடுத்தாலும் வாங்கமாட்டா. அப்ப மனுசி உசாரத் தான் இருந்தது. இப்போ நல்லா மெலிஞ்சுபோனா, கன்னம் குழிவிழுந்துபோச்ச, முதுகு கூனி அவவின்ற, வயசுக்காட்டுது. ஆனால் தனிச்சுபோனா. இந்த வயசிலையும் இந்த மனுசி இப்படி

கஸ்ரப்பட்டுதேன் கையை அடிச்சு சீவிக்குதே! " என்ன இயல்வாணன் திப்ப எங்கேவேலை" அம்மா அப்பா எப்படி? "யாழ்ப்பாணத்தில் தான் வேலை. அம்மா. அப்பா செல்வபுரத்தில் தான். எப்படி கனகம்மா ஆச்சி திருக்கிறீங்கள்? திருக்கிறன் தம்பி. கனகம்மா ஆச்சியின் பதில் அவவுடைய தனிமையையும் ஏக்கத்தையும் காட்டிற்று.

"ஈழமாறன் பற்றி ஏதாவது தகவல் கிடைச்சதோ?" "எத்தனையோ பேரிட்ட விசாரிச்சு ஒரு பதிலும் கிடைக்கேல்ல." வானம் திடீரென திருண்டு கொண்டுவருகிறது. ஈசல்கள் அங்குமிங்கும் பறக்கின்றன. ஆகாயத்தில் மழைக்கண்ணி ஒன்று பாடச் செல்கிறது. தூரத்து வானத்தில் கொழியின்னல் கீற்றுக்கள். என்னைப் பார்த்தும் நிச்சயமாக கனகம்மா ஆச்சிக்கு ஈழமாறனின் ஞாபகம், இந்த வானத்தைப் போல திருஞம் திடியும் மின்னலுமாய். அவளைக் கண்ணீர் மழைபெய்யவைத்து விட்டது. பெற்றபிள்ளை ஓரேபிள்ளை என்ன ஆனான் என்பது புரியாமல். எப்படி.. எப்படி..! நிம்மதி வரமுடியும். கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு.

"திரு இயல்வாணன் மழை வரப்போகுது போல. அந்த கருவாட்டை ஒருக்கா உள்ளுக்கு எடுத்துப் போட்டுட்டு வாறன்" குரவில் ஒருகரகரப்பு தெரிந்தது.

ஈழமாறன் படிக்கிறகாலத்தில் என்னோட ஒண்டாப் படிச்சவன். பள்ளிக்ஷூடம் போகேக்க தன்ற சைக்கிள்ள என்னை ஏத்திற்று போவான். திப்ப கூட நிறைய நன்பர்கள் திருந்தாலும், அவனைமாதிரி ஒரு நண்பனை வாழ்க்கையில் இனி சந்திப்பனோ தெரியேல. அவ்வளவு நெருக்கம் நாங்கள் திரண்டு பேரும் பள்ளிக்ஷூடத்துக்கு சாப்பாடு கொண்டந்தால் எனக்கு அரைவாசி சாப்பாடு தந்திட்டு தான் அவன் சாப்பிடுவான்.

மெல்லிய தோற்றம் தான். கண்ணின் புருவங்கள் திரண்டும் சேர்ந்திருக்கும் அவனுக்கு. கதைக்கிற போதும் சிரிக்கிறபோதும் இரு உதகேளும் முடியபடி மெல்லியதாக புன்னைக்கப்பான். "சத்தியம் ஒருபோதும் தோற்பதில்லை" என்பது அவனது முழுமையான நம்பிக்கை. அடிமைத்தனத்தையும்

## ■ முல்லைதிவ்யன்

ஊழலையும் ஒழிக்கவேண்டும் என்பதில் அவன் எங்களைவிடத் தீவிரம். அவன் வாசிக்கும் புத்தகங்களும் அப்படிதான். கூடுதலாக ரண்டு நாவல்களான “உண்மை மனிதன்”, “தாய்”, “மூன்று தலைமுறை”, “உயிர்ப்பு..” கிப்படி நீண்டு செல்லும். சோவியத் யூனியன் என்ற ஒரு நாடு கிப்போது இல்லையாயினாலும் அவனுக்கு அந்த சமுதாய புத்தாக்கம் பிழித்திருந்தது. அந்த புரட்சி சமுதாயத்தின் துணிகரம் பிழித்திருந்தது. எங்களையும் அவற்றைப் படிக்கும்படி தூண்டுவான். படிப்பு முழந்து சிலமாதங்கள் தான் நாங்கள் இரண்டுபேரும் ஒன்றாகச் சுத்தினோம். திடீரென்று ஒருநாள் என்னிடம் கூட சொல்லவில்லை. மாயமாக மறைந்துவிட்டான். எனக்கு ஒரு கை இல்லாதது போன்ற உணர்வு. பிறகு ஒருநாள், நன் றாக ஞாபகம் இருக்கு அன்று என்ற பதினெட்டாவது பிறந்தநாள் எதிர்பாரத விதமாக திடீரென்று என் முன் தோன்றினான்.

அந்தபச்சை நிற உடுப்போடுதான் வந்தான். ஆயுதம் எதுவும் கொண்டு வரவில்லை. “இனிய பிறந்த நாள் நல்வாழ்த் துக்கள் இயல்வாணன்!” என்று கட்டி அணைத்து. “சேகுவேராவின் வாழ்க்கை வரலாறு” என்ற புத்தகத்தையும் ஒரு கடிகாரத்தையும் எனக்கு பரிசாக அளித்துவிட்டு சென்றுவிட்டான். அதற்குப் பிறகு திதுவரைக்கும் நான் அவனைக் காணவில்லை. அவனோடு பழகிய எல்லா நாட்களும் இனிய நாட்கள். அந்த ஞாபகங்கள் தான் இன்றைக்கும் என் மனதுக்கு பிழித்தனமாய் அழியாத கோலமாய்.

மழை மெல்ல பெய்யத் தொடங்குகின்றது. காற்று பலமாக வீச்கின்றது. இரண்டு காகங்கள் மின்கம்ப வயறில் இருந்தவாறு இறக்கைகளை அழித்து தங்கள் சிறகுகளை காயவைக்கின்றன. நீண்ட நாட்களின் பின் ஊரின் மண்வாசத்தை நுகருகின்ற வாய்ப்பு எண்டாலும் முந்தி மழை பெய்கின்றபோது இருக்கின்ற மண்வாசம் இப்போது இல்லை.

மழைத்துளிகளில் நனைந்திருந்த சேலையுடனும் மரவள் ஸிக் கிழாங்கு அவியலுடனும் குழிசைக்குள் இருந்து கனகம்மா ஆச்சிவந்தாள். “தம்பி இயல்வாணன் இதைச் சாப்பிடு” என்ற பிள்ளைக்கு இந்த மரவள்ஸிக்கிழாங்கு அவியல் பிழிக்கும்.

## ■ தாம் நிலம்

ஆச்சி அதைச் சொல்லுகின்ற போது கண்களில் கண்ணரீர்க்கிறது. கிழங்கு அவியலைத் தாங்கி வைத்திருக்கும் அவளின் கைவிரல்கள் பதறுகின்றன. கிழங்குச் சட்டியை என்முன்னே வைத்துவிட்டு மறுபக்கம் திரும்பிக் கொள்கிறாள். எனக்கு தெரியும் தானே தம்பி அவன் கடைசி மட்டும் இவையளோடதான் நின்டவன், கடைசியாய் இடம் பெயர்ந்து வரேக்க, என்றைப்பள்ள தான் தம்பி என்னைப் பாதுகாப்பா.. இந்தச் செல்லடிக்கே எனக்கு ஏந்தக் காயமும் வராமல் பங்கர் வழியில் இருத்தி. இருத்தி கூட்டடிக் கொண்டுவேந்தவன். கடைசியிலே என்னை இராணுவத்தின்றை பக்கத்துக்கு அனுப்பீட்டு. அவன் எங்கே போனான் என்றுதான் தெரியல்லே. என்ன நடந்தது என்டு இன்றுவரை புரியேல்ல.

மனுசி கவலைப்படுகின்றபொழுது, நான் அழுதிடுவேன் போலிருந்தது. பேச்சை மாற்றலாம் என்றாலும் முடியேல்ல. அவன் இப்போ உயிரோடு இருக்கிறானா.? கில்லை. இறந்துவிட்டானா? கில்லை பிடிப்பட்டு சித்திரவதை அனுபவிக்கின்றானா..? எதுவுமே தெரியாமல்! என்னும் போதே தலை விறைக்கிறது. அவனைப் பற்றிய எண்ணாங்கள் என்னை ஆட்கொள்ளும் போது நானே மிகவும் சோர்ந்து விடுகிறேன்.. தள்ளாடும் வயதில் கணகம்மா ஆச்சி என்ன செய்வாள்! நீண்ட காலத்துக்குப் பிறகுதான் கணகம்மா ஆச்சிக்கு பிள்ளைப் பாக்கியம் கிடைத்ததாக நான் அறிந்திருந்தேன். அதனால் தான் ஈழமாறனுக்கு வயசான தாயாராக அவள் இருந்தாள். தவமிருந்து பெற்ற பிள்ளையை தலைமேல் தாங்கி. இப்பதனிமரமா. நினைக்கவே நெஞ்சைப் பிசையது.

அவளே மீண்டும் பேச்சை ஆரம்பித்தாள். “இப்பநான் இருக்கிற இந்த காணிவளவை ஈழமாறனுக்கு எழுதிவைச் சிடுத்தான் தம்பி நான் சாகவேணும். இன்னும் கொஞ்ச நாளைக் குத்தானே என்றை வாழ்க்கை. என்றைப்பள்ள எங்க இருந்தாலும் எனக்கு கொள்ளி வைக்கிறதுக்கு வரவேணும் தம்பிநான் அனா கைதப் பிணமாய்ப் போகக்கூடாது. என்றை பிள்ளையை வாழ வைச்சு நான் பாக்கேல்ல. என்றை கடைசிப் பயணத்திலாவது என்றை பிள்ளையை கடவுள் என்னட்டை தரவேணும். அதுதான் இப்ப ஏந்த நேரமும் என்ற பிரார்த்தனை. கைம்பெண்ணான அந்தத்

தாய். தனது கடைசி நாட்களை நிம்மதியாய்க் களிக்க முடியாமல் திணைறுகிறாள் என்பதற்கு மேலே எத்தனை கனவுகளோட வளர்த்த ஒத்தைமகன், இப்ப எங்கே கே..கே...! மழை கொஞ்சம் ஓய்ந்தி ருக்கிறது. "தம்பி உலை வைச்சிட்டன் கருவாட்டு குழம்பும் வைக்கப் போறன் சாப்பிட்டுவிட்டுப் போவன். "இல்லை கனகம்மா ஆச்சி பண்ணிரண்டு முப்பதுக்கு மூல்லைத்தீவிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்துக்கு பஸ் இருக்கு நான் போயிற்றுவாறன்.

படலைக்கு வந்து என்னை வழியனுப்பினாள் கனகம்மா ஆச்சி. படலையில் காகம் குழழுந்து குழழுந்து கத்துகிறது. யார் வரவுக்கோ..? அல்லது யார் போறதுக்கோ? காகம் கரைகிறது என்று எண்ணியவாறு நடையில் வேகத்தைக் கூட்டினேன் மூல்லைத்தீவு பஸ்ஸைப் பிழப்பதுக்காக, சிலவருடங்கள் உரைண்டோடன ஒருநாள் பத்திரிகையைப் புரட்டுகிறேன். மரண அறிவித்தல் கனகம்மா ஆச்சியனுடையது. மனதிலகவலை ஆணாலும், ஒருசந்தோசம் மரண அறிவித்தலுக்கு உரிமை கோரியிருந்தான் ஈழமாறன். நான் இரண்டுநாள் விடுப்பில் கனகம்மா ஆச்சியின் இறுதி ஊர்வலத்தில், கலந்துகொள்கிறேன். அங்கே ஊர்வலத்தில், இரண்டு பொலிஸ் காரர் இடையே ஈழமாறன் கொள்ளிக் குடத்துடன். அவனால் என்னுடன் பேச முடியவில்லை. என்னைப் பார்த்து தலைய சைத்தான். உற்றார் உறவினர்கள் கூழ்ந்திருக்க மகன் தன் அன்புத்தாயின் பூதவடனுக்கு தீ மூட்டினான். நான் அனாதைப் பிணமாகப் போகக் கூடாது என்ற கனகம்மா ஆச்சியின் வேண்டுதல் பலித்தது. எனக்குள் ஒரு நிம்மதியைத் தந்தது. பிறகு, நீண்ட நாட்களின் பின் ஈழமாறன் எனக்கு ஒரு மடலும் அனுப்பியிருந்தான். அம்மான்றை இறுதி ஊர்வலத்தில் உன்னைப் பார்த்தது சுந்தோசம். போன கிழமைதான் செஞ்சிலுவைவச் சங்கத்திடம் எங்கட காணி, வளவு உறுதியையும் ஜயாயிரம் ரூபாகாசம் அனுப்பியிருந்தா. கடைசிக்காலத்தில் அம்மாவை பார்க்கமுடியேல்லை. அதுதான் என்னால் ஜீரணிக்க முடியேல்லை. ஆணாலும் அம்மான்றை ஆசை ஒன்று நிறைவேறிவிட்டது. கொள்ளிவைக் கவாவது கொடுப்பினை இருந்திச்சே! சரி ஊர் எப்பிடி இருக்கு? எங்கட பள்ளிக்கூடம் இயங்கத் தொடங்கிட்டுதா? இரண்டுமாதத்தில

## ■ தாய் நிலம்

புனர்வாழ்வு முடிஞ்சிடும் நான் வந்திடுவேன். என்ற ஏ.எல்.நிசல்ட் பள்ளிக்கூடத்தில் இருக்கு. ஏதாவது வேலையிருந்தா. எனக்கான விண்ணப்பப் படிவம் எடுத்து வை.

முதல்ல ஒரு வேலை முக்கியம். அதுக்கடுத்ததா. அடுத்து என்னசெய்யலாம் என்றதை அங்கு வந்து யோசிப்போம்.. ஏதாவது செய்யவேண்டும் எங்கட சமுதாயத்தின்றை நன்மைக்கு. அதுதான் மனசல ஓழிக் கொண்டிருக்கு.. நிச்சயமாக சந்திப்போம்.

தாய்க்கும் தாய் மண்ணுக்கும் வித்தியாசம் இருக்கா என்ன!..

-நன்றி

சுடற் ஓளி, 29.08.2015, 04.09. 2015

வலம்புரி, 12.07.2015



# செவ்வரத்துறை

**அ** திகாலைநேரம் கடற்கரையில் கிளை பரப்பியிருக்கிற ஒரு ஆலமரம். அதை அண்டி ஒரு தனிக் குடிசை. ஊர் மனைகள் தூரத்தே தெரிகின்றன. கிடோல் வேயப்பட்ட குடிசைக்கு அருகில் தான். நட்டுவைவத்திருந்த செவ்விரத்தைச் செழிக்கு தண்ணீர் ஊற்றிக் கொண்டிருந்தாள் தமிழ்விழி. அவள் முகத்தில் என்றுமில்லாத ஒருமகிழ்ச்சி தென்படுகிறது.

“அம்மா! நான் தண்ணீர் ஊற்றுகின்ற இந்தச் செவ்வரத்தம் செழிநிறையப் பூ பூக்கும் தானே.”

‘ஓம் தமிழ்விழி செவ்விரத்தம் செழிநிறையப் பூ பூக்கும். பள்ளிக்கு கூட்டிப்போக ஈழநிலா வரப் போகிறாள் வேலைக்கு வெளிக்கிடு’ என்று கஞ்சி ஆத்திக் கொண்டிருந்த மலர் சொன்னாள். அம்மா நான் இப்ப சாப்பிடேல கட்டிக் கொண்டே பள்ளிக்கூடத்தில் சாப்பிடப் போறன். என்றையகட்டித் தாங்கோ” என்று சொல்லிவிட்டு. தமிழ்விழி பொதுக்கிணங்றில் ஜந்தாறு வாளி நீரில் குளித்து விட்டு அவசர அவசரமாக பள்ளிக்கூடப்பு வெளிக்கிட ஆயத்தமானாள். படலையில் தமிழ்விழியைக் கூட்டிச் செல்ல ஈழநிலா வந்திருந்தாள்.

“தமிழ்விழி! எங்கட அப்பா வெளிநாட்டிலிருந்து நேற்றுத் தான் வந்தவர் எனக்குபுதுச் சைக்கிள் வாங்கித் தந்தவர்” ம்..ம் உன்றசைக்கிள் நல்லவைஷ்வா “இருக்கு” எனக்கும் சைக்கிள் ஓட்ட ஆசைதான் ஆனால். எனக்கு சைக்கிள் எடுக்க அம்மாட்ட காசில்ல. அம்மா என்னைப் படிக்கவைக்கிறதுக்கு ரொம்ப கஸ்டப்படூரா என நிலாவுக்குச் சொல்ல நினைத்தாள் ஆனால், ஏனோ சொல்ல வில்லை மனதாவோடு நிறுத்திக் கொள்கிறாள்.

சைக்கிளில் தமிழ்விழியை ஏற்றிக் கொண்டு மிதிபல கையை அழுத்துகிறாள் ஈழநிலா. அது கடற்கரை வீதியில் பேருந்துகள் செல்கின்றன. கடலில் இருந்து மீனவர்கள் கரைதிரும்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வீதியோரமாக சிறுவர்கள் பாடசாலைக்குச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

தமிழ்விழிக்கு இப்பொழுது ஈழநிலாவுடன் கதைக்க வேண்டும் போல் தோன்றியிருக்க வேண்டும். “�ழநிலா! உனக்கு

## ■ முல்லைதிவியன்

தெரியும்தானே என்ற அப்பாவுக்கு நடந்தது. வியாபாரத்துக்கு விறகு கட்டிக் கொண்டு வரவெனப் போனவர். அந்தப் பாளாய்ப் போனவர்க் கின்ற செல்லில் மாட்டி உயிரை விட்டுட்டார். அண்ணாவுக்கும் கால் ஏலாது. கோல் ஊன்றித்தான் நடக்கிறார். அண்ணா வைச்சிருக்கிற மணிக்கூட்டுக் கடையின்ற சில்லறை வருமானத்தில் தான் குடும்பமே ஒழிக் கொண்டிருக்குது. கைச்கிள் கனவெல்லாம் எனக்குச் சரிவராது. நான் நல்லாப்படிச்சு ஒரு டொக்டராய் வரவேணும் அதுதான் என்ற ஆசை. முந்தியும் ஒருக்கால் பிரச்சனைக்கே நாங்கள் இடம் பெயர்ந்திருந்தனாங்கள் அந்நேரம் அப்பாவின்ற வழுமையான வேலைகள் செய்யிறது கடினமாகிப் போச்சு. அதனால்தான் காட்டுக்குள்ள விறகு வெட்டி வியாபாரம் செய்ய வெளிக்கிட்டவர். முக்கியமா என்றை படிபுக்கா குத்தான், அப்பா என்ன வேலையாவது செய்து வருமானம் ஈட்ட வேணும் என்றுகுறியாய் கிருந்தவர்.

அந்தச் சமயம் அப்பாவின்ற மரணச் சம்பவமும் நடந்தது. எந்த யுத்தம் நடந்தாலும் சரி. ஏதோ ஒரு வழியில் வேலை செய்து சம்பாதித்து என்றை படிபுச் செலவைப் பார்த்தவர். நான் படிச்சு டொக்டராக வரவேணும். “எனக்கு ஏதாவது வருத்தம் வந்தால் உன்னட்டைத்தான் வருத்தம் காட்டவருவன். நீதான் என்னைச் சுகப்படுத்த வேணும்” எண்டு எவ்வளவு நம்பிக்கையோட சிரிச்சு சிரிச்சு சொல்லுவார் கவலை கண்ணில் நீர்த்தாரையாய் மறைக்க அவள் பேச்சு நின்று போனது.

ஸழநிலாவுக்கு விளாங்கிவிட்டது எதையும் பேசாமல் அவள் கைக்கிளை ஓட்டினாள் சில வேலைகளில் தன் பேச்சுமேலும் அவளைக் கவலைப்படவைத்து விடக்கூடாது என்று அவள் எண்ணியிருக்க வேண்டும்.

தமிழ்விழி அழகையை அடக்கி மீண்டும் பேசமுனைந் தாள். அப்பா தன்றை உயிரைத் தியாகம் செய்ததும் எனக்காகவே என்று தான் நான் கருதுறன். அவரோட கனவை நான் எப்பாடு பட்டாவது நிறைவேற்ற வேணும். அவளின் முன்னால் காட்சிகள் எல்லாம் கலங்கலாகத் தெரிந்தன. ஆனாலும் அவளின் மனம் உறுதியோடும் தெளிவோடும் கிருந்தது.

மென்மையான இதயங்கொண்டவள் தமிழ்விழி. யாருடனும் அதிகமாகக் கடைக்கமாட்டாள். குழந்தைகள் மீது அதிக பிரியம் வைத்திருந்தாள். மாலைப் பொழுதுகளில் ஈழநிலாவும் தமிழ்விழியும் நட்புரிதியாகச் சந்திப்பார்கள். அன்றொரு ஞாயிற்றுக் கிழமை அவளை சந்திப்பதற்கு வீட்டிற்குப் போயிருந்தாள் ஈழநிலா.

குழைசவீடானாலும் பூச்செடிகள் வைத்து வீடு அழகு படுத்தப்பட்டிருந்தது அவற்றிற்கு நீர் வார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் தமிழ்விழி. மல்லிகை, செவ்வரத்தை, நந்தியாவட்டை, வாடா மல்லிகை, என அவை பூத்துச் சிரித்தன. ஈழநிலாவைப் பார்த்த அவள் இந்தத் திண்ணையில் “இருநிலா கை கழுவிவிட்டுவாறன்” என்று சொல்லிவிட்டு பின்னே கிணற்றிடிக்குப் போய்விட்டாள். வரும் போதுதேசிக்காய்த் தண்ணீர் கிளாஸ் நிறையக் கொண்டு வந்தாள்.

ஏன் தழிழ்விழி இப்பதான் சாப்பிட்டு விட்டு வாறன். பறவாயில்லை குடியிழ ஈழநிலா தனது அன்பு வார்த்தையால் குடிக்கவைத்தாள். தமிழ்விழி பூமரத்துக்கு தண்ணீர் விடுவெதற்கு முதலாக படித்துக் கொண்டிருந்திருக்கிறாள் என்பதை திண்ணையின் ஓரமாக் கிடந்த புத்தகங்கள் காட்டின. அவளது உள்ளங்கையிலும் பேனா வரைந்த சிறுகோடுகள் காணப்பட்டன. தமிழ்விழி யின் தளராத நம்பிக்கையும், தற்துணிவும் முயற்சியும் ஒரு நல்ல வைத்தியரை இந்தத் தாய் நாட்டிற்கு தரும் எண்ணம் நிலாவின் உள்ளத்தில் தோன்றியது.

அவளது பூஞ்செடிகளுக்கருகே இரு சிட்டுக்கள் வந்துதேன் அருந்தின. அடிவானம் செந்நிறவர்ணம் பூசியதைப் போலுமிகாக இருந்தது. இருந்தாலும் நாடுசெமைதியாக இல்லை என்பதை பறைசாற்றும் முகமாக வழுமையாகக் கேட்கும் குண்டுச் சத்தங்கள் எங்கோ ஒரு திக்கில் அப்பொழுதும் கேட்டன. எப்பொழுதும் பெண் விடுதலையையும் மக்களின் சுதந்திரத்தையும் அதிகம் நேசித்தாள் தமிழ்விழி. அவள் ஒருசித்திரக் கொப்பிவைவத்திருந்தாள். அதன் முன் பக்கத்தில் “உலகக்த்தில் எங்கு அந்தி நடந்தாலும் அதற்காக நாம் இருவரும் இணைந்து குரல் கொடுப்போமானால், அப்போது நாம் இருவரும் தோழர்கள்” என்ற சேகுவேராவின் சிந்தனைத்துளி

எழுதப்பட்டிருந்தது. கொப்பியின் உள்ளே அழகிய படங்கள் வைத்தி ருந்தாள்.

ஒரு பெண் வைத்தியர், நோயாளி ஒருவருக்கு வைத்தியம் பார்ப்பதாக அந்தப்படம் இருந்தது. அடுத்த பக்கத்தில் முதியவர் சைக்கிளில் விற்குகட்டி ஓடி கொண்டு வருவது போன்ற காட்சி, அடுத்து, காலில்லாத ஒரு அண்ணா ஊன்று கோலுடன் நடந்து போகிறமாதிரிப் படம். இன்னொன்று சமையல் அறையில் தாய் அடுப்பு ஊதுவது போன்ற படம் இப்படியாக கொப்பி முழுவதும் சித்திரமும் சிந்தனையும் நிறைந்திருந்தன. இறுதிப் பக்கத்தில் “பூர்டியாளர்கள் புதைக்கப்படுவதில்லை, விதைக்கப்படுகிறார்கள்” என்ற சேகுவேராவின் அடுத்த சிந்தனைத் துளி எழுதப்பட்டிருந்தது. கொப்பியில் காணப்பட்டவை அனைத்தும் அவளது சிறப்பான எண்ணாங்களையே பிரதிபலித்தன என்பது புரியக்கூடிய வாறிருந்தது.

அவள் லீக்கியத்திலும் ஈடுபாடுள்ளவள். கவிதைகள், சிறுகதைகளும், படைத்திருக்கிறாள். பொதுவாக அவளது படைப்புக்கள் சமதர்மம் நோக்கிய சமூகவிடுதலையின் அடித்தளத்தின் வேர் கொண்டிருக்கும். அவளது படைப்புக்களில் மெல்லியதாக சோகம் தோய்ந்திருக்கும். அதன் உள்ளே கிராமிய மணமும் வீசும்.

தன் கல்வியே கண் என்றிருந்த தமிழ்விழி பாடசாலையில் தவணைப் பரீட்சைக்குத் தோற்றிவிட்டு நடந்து வந்து கொண்டிருந்தாள். நிலத்தைப் பார்த்தவாறே நடப்பது தான் அவளது கியல்பு. கதைக்கும் போது நின்று நிதானித்து உணர்ந்து கதைக்கும் பண்பு கொண்டவள்.

இன்று தான் எழுதிவிட்டுத் திரும்பும் பரீட்சை. தனது வாழ்வில் இறுதிப் பரீட்சை என்று அவள் நினைத்திருக்க மாட்டாள். வீடுதிரும்பும் பொழுது பாதையருகில் அவளை இருவர் மறித்தனர் கதைத்தனர். “தங்கச்சி நாடு இருக்கிற நிலைமை தெரியுதல்லோ எப்படி உங்களால படிக்கமுடியது? எப்படி உங்களாலே படிப்பே உலகம் என்று இருக்கமுடியது? உங்களுக்கும் கடமை இருக்கு

தல்லோ” கிடு அவர்களின் வார்த்தை.” இல்லையன்னா நான் பழக்கவேணும் என்ற அப்பாவினர் கனவை நிறைவேற்ற வேணும் என்னால் முடியாது” கிடு தமிழ்விழியின் வார்த்தை. வாதாட்டம் நீண்டநேரம் நடந்திருக்கும். கரைப்பார் கரைத்தால் கல்லும் கரையும் என்பார்கள். தமிழ்விழியின் ஆழ மனதில் உறைத்திருந்த சுதந்திர தாகம் விழித்துக் கொண்டது.

அதன்பின் என்றைக்குமே அவள் தன் தாயாரிடம் திரும்பவேயில்லை ஈழநிலா வேறுபாதையால் சென்றுவிட்டதால் தப்பிவிட்டாள். இப்போது தமிழ்விழியின் குடிசைக்கு அருகேயான வீதியில் பயணிப்பது ஈழநிலாவுக்கு ஏதோ ஒரு ஆறுதல் இன்றும் அவ் வழியால் செல்கிறாள். தமிழ்விழியின் குடிசை சிதைந்து காணப்படுகிறது. ஏருக்கலையும் பட்டிச் செழியும் நிறைந்து, முட்புதர்களும் சேர்ந்து மூடிக் கிடந்தது. அதனாடே ஒரு செவ்வி ரத்தம் பூ ஈழநிலாவின் கண்கள் பனித்தன.” தமிழ்விழி நீ எங்களை விட்டுப் போகவில்லை. கிடோ தெரிகிறதே நீ வளர்த்த இந்தச் செவ்வரத்தம்பூச் செழியின் பூ இந்தச் செவ்விரத்தநிறப் பூ நீதான் அதில் உண்ணைத்தான் நான் பார்க்கிறேன். நீ ஒரு புரட்சிப் பூ! இந்தப் புரட்சிப் பூவின் கதையை நான் எப்போதும் என் கண்களுக்குள் வைத்திருப்பேன்.

-நன்றி

மித்திரன், 21.06.2015

சுடர் ஓளி, 17, 23.06.2015

வலம்புரி, 17.05.2015

தினாக்குரல், 3.07.2016

தமிழ்மிரா, 17.06.2016



# சுக்ரூர்

33

**இ**ன்றுவெள்ளிக்கிழமை. எனது வேலைகள் முழந்து இரண்டுநாள் விடுமுறையில் வீடு திரும்புகின்றேன். பேருந்தைப் பிழப்பதற்காக யாழ்ப்பாண பேருந்து நிலையத்தில் காத்திருக்கிறேன். நிறைய சனங்கள் பஸ்கக்காக காத்திருக்கிறார்கள்.

மாணிக்கம் ஜயாபோல இருக்கு, அவரும் பஸ்கக்காக காத்திருந்தார். அவர் முன்னர் எங்கள் வீட்டுக்கு பக்கத்து வீட்டில இருந்தவர். அவர் கன்னங்களை தாடி மூடியிருந்ததால் உடனே அடையாளம் கண்டு பிழிக்க முடியவில்லை. கையில் ஒரு பொலித் தீன் பையும் வைத்திருந்தார். என்னைப் பார்த்து புன்னயக்கத்தார்.

“எப்படி இருக்கிறாய் ஈழ வேந்தன்? என்னைப் பார்த்து வினாவினார். “நான் நல்ல சுகமாயிருக்கிறன்” “நீங்கள் எப்படி இருக்கிறியள் மாணிக்கம் ஜயா?” “பறவாயில்லைத்தமிபி, பிறந்திடம் வாழுத்தானே வேணும்.” என்று இழுத்தார். அவர், கதைக்கின்ற பொழுது குரவில் ஒரு கவலை தொளித்தது. முகத்தில் சோகம் தென்பட்டது பஸ் வந்தது. இருக்கைகளைப் பிழப்பதற்காக சனங்கள் இடிபட்டு தள்ளுப்பட்டு ஏறுகின்றனர். நானும் ஏறி பஸ்ஸின் யண்ணல் கரையோரம் அமர்ந்துகொண்டேன். “தமிபி ஈழவேந்தன் எனக்கு ஒரு சீர் பிழி அந்த சீற்றில் இந்த பையை வை.” என சொல்லிவிட்டு, கடைசியாளாக்கத்தான் மாணிக்கம் ஜயாவால் பஸ்ஸில் ஏறிவரமுடிந்தது.

முந்தி ஒருகாலம் மாணிக்கம் ஜயா எண்டால் ஊரிலே தெரியாத ஆக்கள் கில்லை. எந்தக்காரியம் ஊரில் நடந்தாலும் முன்னுக்கு வந்துநிற்பார். செத்தவீடு எண்டாலும் சரி, விளையாட்டுப் போட்டி எண்டாலும் சரி முன்னுக்கு நின்று ஓடியாடி வேலைகளைச் செய்வார். இப்ப அவரது உடல் நலிவடைஞ்சபோச்ச பஸ்ஸில் ஏறக்கூட கஸ்ரப்படுகிறார் போல எனது இருக்கைக்கு அருகே அமர்ந்துகொண்டார் மாணிக்கம் ஜயா. பஸ் புறப்பட்டது மாணிக்கம் ஜயா பேசினார்.

“தமிபி நான் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்துவாறன். அங்க இருக்கல்லே அந்த கல்யாணமாலை என்ற இடம், அங்கேதான்

போயிற்றுவாறன். என்ற மேள் எழிலிசைக்கு மாப்பிளை பார்க்கிற விசயமாத்தான் அவவுக்கும் வயசு வந்திட்டே. எப்பிழியாவது கரையேத்திவிடவேணும் எண்டுதான் முயற்சிக்கின்றேன். ஒரு தொகை ஜாதகக்குறிப்பு பாத்திட்டன் தம்பி எதுவுமே கூடினபாகம் பொருந்தேல்ல. அவவுக்கு கிரகபாவழும் கூடாது போல அதுதான் மாப்பிள்ளை தேடுறெதும் கஸ்ரமாயிருக்கு. நீயும் அறிஞ்சிருப் பாய்தானே தம்பி! இந்தப் பிரச்சினேக்கே தாய்க்காரியும் கிபிர் அழியிலே போய்ச் சேர்ந்திட்டா “ஓம் தெரியும் ஜயா” சிறிதுநேரம் இருவரும் மௌனமானோம்.

அவரே மீண்டும் மௌனத்தைக் கணலத்தார். “தாயில்லாப் பிள்ளை எண்டாலே கொஞ்சம் செல்லம் குடுத்திட்டன். நல்ல இடத்தில் ஒரு பையன் கிடைச்சிட்டான் எண்டால் எனக்கு கொஞ்சம் நிம்மதியாய் இருக்கும். என்னதான் வைரக்கட்டையாக இருந்தாலும் துயரங்கள் யாரையும் கச்கிப் பிளியாமல் விடுவெதில்லை. வயசான காலத்தில் சிரமங்களைத் தாங்கிறதும் கஸ்ரம் போல இருக்கு. அவர் கண்கள் சிவந்தது. முகம் கறுத்து கடுமையான கவலையை வெளிக்காட்டியது. தனது தோளில் இருந்த துண்டை எடுத்து கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார். பேசிக்கொண்டு வந்ததில் நேரம் போனது தெரியவில்லை. வாகனமும் மிகவும் வேகமாகத்தான் வந்தது.

பஸ் இப்போது யக்கச்சி தாண்டி ஆணையிறவு உப்பளத்தை நோக்கி போய்க்கொண்டிருந்தது. வீதிக்கு கறுக்காக மாடுகள் கூட்டம் கூட்டமாக சென்றன. தலையிழந்த பனைமரத்தின் உச்சியில் மைனா ஓன்று அமர்ந்திருக்கிறது. எனக்கு அந்தப் பனைமரமும் மைனாவும் மாணிக்கம் ஜயாவையும் அவரது மகனையும் ஞாபகப்படுத்தின. வயசான காலத்தில் அந்தக் கிழவருக்கு எத்தகைய பொறுப்பு. ஆணையிறவுக்கு வந்திட்டம் உப்பளக் காற்று மேனியைத் தடவிச் சென்றது. வெட்டைவெளியில் மேற்கே சூரியனை முகில்கள் துரத்துகிறதோ..

எமது பஸ்வண்டி, முன்னால் செல்லும் பஸ் வண்டியைத் துரத்துவது போல என்று எண்ணைத் தோன்றியது. “தம்பி எங்கையும் பஸ்

நிப்பாட்டனாங்கள் எண்டால் தண்ணி குடிக்கலாம்.” “இல்லை ஐயா இப்ப நிப்பாட்டமாட்டனம். இந்தாங்கோ என்னட்டை தண்ணி இருக்குது “எனதுபையில் இருந்த தண்ணிப் போத்தலை எடுத்துக் கொடுத்தேன். தாக மிகுதியால் அவர், அதில் இருந்த முக்கால் பகுதியையும் குடித்து முடித்துவிட்டார்.

நான் நினைக்கிறேன் அவர் மத்தியானம் இன்னும் சாப்பிடேல்லப் போல தன்ற மகளுக்கு எப்படியும் நல்காரியம் நடக்கவேண்டும் எண்டத்துக்காக அலைஞ்சு, உலைஞ்சு திரியிறார் போல. “தம்பி ஈழவேந்தன்! போன்கிழுமை ஒருமாப்பிளை பகுதி வந்தது. கிரகபாவமும் எல்லாம் சரியாப் பொருந்தி வந்தது. பதினைஞ்சு இலட்சம் காசும் வீடும் தரச்சொல்லி கேட்டவை எப்படியும் யாரிட்டையாவது காசை ரெடி பண்ணிக்கொடுப்பம் எண்டு தான் முயற்சித்தனான்..”

எனக்கு கேப்பாப்புலவில் கொஞ்சக் காணி இருக்குத் தம்பி அதை ஈடு வைச்சோ அல்லது விற்றோ இந்தப் பிள்ளையைக் கரைசேர்ப்பம் எண்டுதான் நினைச்சிருந்தன். ஆனால், அந்தக் காணியைத் தான், இன்னும் இராணுவம் விடுகுதில்லையே என்ன செய்ய ஒரு பெருமுச்சவிட்டார்.

கோயில்ல வைச்ச பெண்ணைப் பார்த்திட்டு, பிறகு சொல்லி அனுப்பிறம் எண்டு கூறிவிட்டுப் போவிட்டனம் நானும் கூடியமட்டும் முயற்சிசெய்தன் அந்த மாப்பிள்ளையை பேசிமுடிக்கிறதுக்கு ஹ... ம.... ம.... சிறிதுநேரம் மொனாம் “பின்னாடி, நான் அறிஞ்சன் தம்பி அந்த பையன் கண்டாவுக்குப் போய் விட்டானாம்..”

என் யன்னல் ஓரம் ஒரு வெள்ளைக் கொக்கு! கிட்டிய தூரம் போல் இருந்தது. கையை விட்டேன் எட்டவில்லை.. கிழவரின் மன நிலையும் இப்போ எனக்குப் புரிந்தது.

வண்டி மெதுவாகத்தான் அசைந்து கொண்டிருந்தது. அது புதுக்குழியிருப்புச் சந்திக்கு வந்துவிட்டது. தமிழ்நிலா வெதுப்பகத்தில் மக்கள் நிறைந்திருந்தார்கள். பொவிஸ் குழுவான்று சந்தியில் நிற்கிறது. இராணுவ வண்டியும் ஒன்று நிற்கிறது. அதிலிருந்த

## ■ முல்லைதிவ்யன்

வர்கள் பலரும் கடைகளிற்குள் நிற்பதாக தெரிகிறது. ஒருமாதிரியாக எப்போதும் போல் மனசு கணத்து பழைசையல்லாம் எத்தனை தடவைதான் நினைத்துப்பார்க்கிறது, முடியவில்லை.

தூரத்தே தெரியும் மின் விளக்கு வெளிச்சுத்தில் குண்டுதின்ற கட்டிடம் ஓன்றுதெரிகிறது. இன்னும் திருத்தப்படவில்லை அது. சனங்கள் சந்தியில் இறங்கிக் கொள்கிறார்கள். மாணிக்கம் ஜயாவைப் பார்க்கிறேன். மௌனமாக இருக்கிறார். அவர் முகம் வாழியிருக்கிறது சாப்பாடு தண்ணி இல்லாமல் மட்டுமல்ல வாழ்க்கை யிலேயே அவர் மிகவும் கணளத்து. சோர்ந்து போயிருக்கிறார் என்பதை அது பறைசாற்றியது. பஸ் புறப்பட்டது. அவர் தெம்படையும் விதமாக நாலுவார்த்தை நயமாகபேச வேண்டும் போல் இருந்தது. மாணிக்கம் ஜயா என்ன கணளச்சுபோயிட்டியளா?

வாழ்க்கையில் வன்னிமக்கள் எவ்வளவு கஸ்டங்களைத் தாண்டிவிட்டம். அதைப்போல இனியும் வருகிற கஸ்டங்களைத் துவளாமல் துண்டாகாமல் தாண்டிவிடவேணும் ஜயா. முயன்று கொண்டிருங்கோ பலன் கிடைக்காமலா போய்விடும்.

“இல்லைத் தம்பி, அண்டைக்கு அவ என்றமேள்.”அப்பா இனி மாப்பிள்ளைபேசி வந்தா, பொம்பிளையைப் பார்க்க வேணு மெண்டு கோயிலுக்கில்ல, எங்கவரச் சொன்னாலும் நான் வரமாட்டேன். எத்தினை மாப்பிள்ளைகள் வந்து பாத்திட்டு பிறகு, பின்னே சொல்லுறம் எண்டு தட்டிக்கழிச்சிட்டு போயிட்டனம். இது எனக்கு தேவையா அப்பா! இனி என்னால் ஏலாது, நான் ஒரு கிடமும் வரமாட்டேன். இண்டையோட இதுக்கொரு முற்றுப்புள்ளி வைக்கிறன். என்றுசொல்லிப் போட்டா. அவசொன்னது என்ற மனசில இடி விழுந்தமாதிரி இருக்கு.

அவருக்கு கண்கள் கலங்கின. கண்ணீர் கண்ணாங்களில் வழியுமுன்னே கைகளால் சட்டென்று துடைத்து விட்டார். எனக்கு சங்கடங்களில் இருந்து மீளமுடியவில்லை. மாணிக்கம் ஜயாவுக்கும் சொல்லி ஆறுதல் அடைவதற்கும் யாரும் இல்லைப் போலும்

“ஐயா! கடைசியாக நீங்கள் பார்த்த அந்தமாப்பிள்ளை அதுதான் அந்த கண்டாவுக்குச் சென்றுவிட்டதாகச் சொன்னீர்களே அவர் பெயர், முகவரி எதும் தெரியுமோ? சும்மாதான் கேட்கிறேன். “என்றேன் நான். “தெரியும் தம்பி”. “அவர் சாவகச்சேரி, சங்கத்தானைதும்பி. பெயர். மனோகரன்”. பேருந்து இப்பொழுது முள்ளி வாய்க்காலை அடைந்திருக்கிறது. காற்றுபலமாக வீச்த தொடங்கியது. இந்தக் காற்றில் எத்தனை எத்தனை இந்த மண்ணுக்குள் அவலமாய்த் துழித்து புதையுண்ட ஜீவன்களின் மூச்சுக் காத்துக் கலந்திருந்திருக்குது! அதெல்லாம் சேர்ந்துதான் இந்தக் காற்று இவ்வளவு வேகமாகவீசுதோ!

இன அழிப்பு நிகழ்வின் அடையாளங்களாய் பகல் வேளையில் அங்காங்கே தெரிந்த எதுவும் இப்போ இருட்டில் மறைந்திருந்தன. ஒரே இருள். வெளியே எதுவும் தெரியவில்லை. மூல்லைத்தீவு வந்ததும் இறங்கிச் சென்று இருளில் மறைந்தோம். காலச்சக்கரத்தை நிறுத்தமுடியுமா?

சிலமாதங்கள் கழிந்துமீண்டும் ஒருநாள் மாணிக்கம் ஜயாவை வண்டித் தரிப்பிடத்தில் சந்தித்தேன். “என்ன ஜயா மீண்டும் கல்யாணமாலைக்குத் தானா போகிறீர்கள்?: என்று கேட்டேன். என் அருகில் வந்தார். தம்பி! ஒருசந்தோசமான விசயம். அந்த கண்டாமாப்பிள்ளை தபால் அனுப்பியிருக்கிறார் தம்பி, “எனக்கு சீதனாம் எதுவும் வேண்டாம். உங்கட மகளை நான் எடுக்கிறன். கொஞ்சநாள் பொறுங்கோ” எண்டு. “உண்மையாகவா! மிக்க சந்தோசம் ஜயா! ஆனால் வயசான காலத்தில் நீங்கள் தனிக்கப் போர்ந்ககளே? “அது பறவாயில்லைதம்பி எனக்கு என்றபிள்ளை கரைசேர்ந்தாக் காணும். அந்த வற்றாப்பளை அம்மன் என்னைக் கைவிடேல்ல அதுபோதும் எனக்கு.”

என் நண்பன் மனோகரனை எண்ணி என் மனம் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டது. அவனுக்கு நிகராக அவன் பக்கத்தில், வேறு யாரையும் நிறுத்திப் பார்க்க என்னால் முடியவில்லை. உண்மையில் அவன், எவரும் எட்ட முடியாத, பண்பின் சிகரம்!

## ■ முல்கைதிவ்யன்

-நன்றி

சுடர்ஜூளி, 15.11.2015

தொடுவானம், 11.2015

மிதத்திரன், 2015

வலம்புரி சங்குநாதம், 14.06.2015

தமிழ்மிரர், 15.07.2016

தினக்குரல், 24.07.2016

தமிழ்மிரர் பத்திரிகை தேசிய ரீதியில் நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் ஆறுதல் பரிசு பெற்றது.



# பாராம்பலரக் கனவுகள்

40

புல்லைத்தீவு நகரத்தைவிட்டு இடம்பெயரத் தொடங்கி விட்டோம். சனங்கள் எல்லாம் தங்கள் உடமைகளுடன் முள்ளிவாய்க்கால் நோக்கி இடம்பெயர தொடங்கிவிட்டார்கள். எனது சைக்கிளின் கரியலில் வீட்டு தளபாடங்களை ஏற்றியபடியும் அரைவாசி உறைப்பை நெல்லை ஏற்றியபடியும் மிதிவண்டியை உருட்டுகின் ரேன். எனது கையையிட்டதபடி" அப்பா எங்க போறும்? சிறுமி அருள்நிலாவின் வினவல்.

அருள் மிகவும் பயந்தசுபாவும் கொண்டவள், அப்பா என்றால் பென்சிலையும் சித்திரக் கொப்பியையும் வீட்டுத் திண்ணேலை விட்டுட்டு வந்திடன் எடுத்திட்டு வரவோ? "செல்லு மேலால்போகுது வேணாம் அருள்நிலா நாங்கள் யாழ்ப்பா ணத்திற்கு போய் உனக்கு புதுக்கொப்பியும் கலர்ப்பென்சிலூம் நான் வாங்கித் தாறன்". சனத்திரளால் நிறைந்திருந்தது மூல்லைவீதி." அம்மா தண்ணீர் விடாய்க்குது ஒரு சிறுமியின் குரல். "எல்லா பக்கத்தாலும் செல் வந்து விழுது. இழுவு திதுதான் எங்கட கடைசிக் காலம்" முதியவரின் குரல்.

"இந்தமண்ணில் ஒருகாலமும் நாம் சுதந்திரமாக இருக்க முடியாது அகதியாய் அலைந்து உலைந்து கடைசில பாடையில் போகவேண்டியதுதான்" ஒருவரின் ஆவேசக்குரல். "என்ன செய்யிறது ஒருகாலம் எப்படியிருந்தனாங்கள் இண்டைக்கு பாய் பெட்டிகளோட வெளிக்கிட வேண்டியாச்சு" ஆச்சியின் குரல் அது. "பிள்ளை அழுகிறாள் பால் குடுக்க வழியில்லை, முலையில் பால் இல்லை அங்கர் பால்மா எப்படிதான் கிடைக்கும் இந்த பாழாய் போனதேசத்தில் இளம் பெண்ணின் குரல்.

வீதிகளை சுத்தி வெடியோசைகள் கேட்கின்றன. "அம்மா என்ற அம்மா, ஜயோ அழுகுறல்கள் தொடர்ந்து கேட்டவண்ணம் இருக்கின்றன. தூரத்தே பனைமரங்கள் வட்டுக்களை தொலைத்து விட்டு நிற்கின்றன. ஆலைரம் ஒன்று வெடிப்பட்டு வீழ்ந்துபோய் கிடக்கிறது. நாய்களின் ஊளையிடல்கள் தொடர்ந்து கேட்ட வண்ணம் இருக்கின்றன. அழுகை ஓலிகளால் காற்று திண்டாடிக் கொள்கிறது. எங்கும் புகை மண்டலம் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

“கடவுளே யேசு எங்கள் காப்பாத்து” அருள்நிலாவின் மெல்லியகுரல். அப்பா எங்க பள்ளிக்கூடம் நாங்கள் இடம்பெயர்ந்து வரேக்க வழிவாத்தான் இருந்தது. இப்புடைஞ்சிட்டே..? ஏன் இப்படி சண்டை நடக்கிறது. எங்கட சனாங்கள் பாவும். ஏன் அப்பா மெளனமா இருக்கிறியள்? அருள்நிலாவின் கேள்விகளுக்கு பதில்களை அருள்நிலாவின் அப்பாவால் வழங்க முடியவில்லை. அந்த நேரத்திலும் மெல்லிய புன்னகையை மட்டுமே அவரால் உதிர்க்கமுறிந்தது.

அப்பா நான் எங்கடவீட்டு முற்றத்தில் நட்டுவைச்ச மாங்கண்டுக்கு யார் கிணி தண்ணி ஊற்றிவினாம்? நாங்கள் இடம்பெயர்ந்து போறம் எல்லோ? எங்கட வீட்டுப் பக்கத்தில் இருந்த வானதியும் அவன்ற அம்மா அப்பா எல்லாம் எங்க இடம்பெயர்ந்து போச்சினம்? அவையும் யாழ்ப்பாணம் வருவினாமா? அப்பா நான் படிச்சு ஒரு டொக்டரா வரவேண்டும். செல்லடிப்பட்டு காயப்பட்ட மக்களுக்கு உதவிசெய்யணும் போல இருக்கு, எங்க அப்பா இடம்பெயர்ந்து போறம்? அருள்நிலாவின் கேள்விகள் அருள் நிலாவின் தந்தையின் மனதில் சங்கடத்தை உண்டு பண்ணியது அருள்நிலாவின் கேள்விகளுக்கு எப்படி பதிலளிப்பது.

புதுமாத்தான் கடற்கரையில் பெரும் குண்டுச் சத்தங்கள் கேட்கின்றன சனாங்கள் அல்லோலப்பட்டு ஓடுகின்றனர். வானத்தில் பருந்து அதிகமாக வட்டமிடுகின்றன. காற்று முன்பைவிட வேகமாக வீச்கிறது. ஒருவேளை மண்ணில் மரணித்து போன உறவுகளின் மூச்சுக்காற்று கூட்டாக இருப்பதாலோ என்னவோ காற்று வேகமாக வீச்கிறது.

“அருள்நிலா இப்பதான் குண்டுச் சத்தம் குறைஞ்சிருக்கு வா அந்த பாலைமரத்தடி பங்கரின் அடில இருப்பம்” அப்பா எனக்கு பயமா இருக்கு. நாங்கள் செத்திடுவோமா எண்டு கவலைப்படாதே அருள்நிலா எங்கள் யேசு கைவிடமாட்டார். “இந்த கஞ்சியை இந்த துண்டு பனாங்கட்டியை கழிச்சுக் கொண்டு சாப்பிடு. இந்த சின்னப் போத்தலுக்க பனாட்டு இருக்கு தேவை எண்டா எடுத்து சாப்பிடு. அருள்நிலா சாப்பிடுவதை பார்த்து ரீசித்து கொண்டிருந்தார்

தந்தை. “அப்பா அம்மா மிதிவெடல் விறகு எடுத்திட்டுவாறன் என்டு போன்றாலே தானே அப்பா மிதிவெடி பட்டு செத்துபோனா”

அம்மாவை எனக்கு இப்பவும் ஞாபகம் இருக்கப்பா. நான் நேசறிக்குபோன முதல்நாள் அண்டைக்கு என்ற தலைவாரி கறுத்தசாந்து பொட்டுவைச்ச தான் போட்டிருந்த சட்டையின் முன் பகுதியால் என் முகத்தில் இருந்த பவுடரை அழுத்தி துடைச்சது இப்பவும் ஞாபகம் இருக்கப்பா.

ஏன் என்னை தன்ற மழல் இருத்தி சோறும் மீன்முறியும் பிசைந்து ஊட்டிவிட்டவா. அம்மாவை இனிநான் அடுத்த பிறப்பித்தான் காணுவனோ? அருள்நிலாவின் வார்த்தைகள் தந்தையின் நெஞ்சுச்த்தில் வேலை பாச்சியது. அழாத அருள்நிலா. உன்ற அம்மா எப்பவும் என்னோட கதைக்கேக்க நீப்பிழ்ச்சு ஒரு பொக்டராய் வரவேணும். அவளை நீங்கள் தான் கவனிக்கோணும் என்டு அடிக்கடி சொல்லுவா அருள். நீப்பிழ்ச்சு ஒரு பொக்டராய் வந்து உன்ற அம்மான்ற கனவை நிறைவேற்றோணும். அதுதான் என்ற கனவும் கூட, ஓம் அப்பா.

வீதியால் மாட்டுவேண்டில் ஒன்று வேகமாக செல்கிறது. மாட்டுவேண்டியில் கதிரை மேசை ஏற்றப்பட்டு இருந்தது. எங்கங்கோ இடம் பெயர்ந்து சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள். சிலர் மிகவேகமாக நடந்து செல்கிறார்கள். சிலர் அழுது புலம்பினபடி செல்கிறார்கள். செத்துபோன தாய் ஆட்டின் மீது குட்டி ஒன்று பால்குடிக்க முனைகிறது. கடவுள் கூட கண் திறக்கவில்லையே இப்பிழயே இந்த மண்ணில் நாங்கள் சாகவேண்டியதுதான் யார்தான் எங்கள் காப்பாற்ற வரப்போயினம். நாங்கள் யாருக்குதான் துண்பம் செய்தும்?

சனங்களின் கூக்குரல் வீதிகளில் கேட்கிறது. அருள்நிலா வா எல்லாச் சனமும் இடம் பெயர்ந்து எங்கையோ போகுது நாங்களும் போவும் வா. அருள்நிலாவின் தந்தையின் அவை வார்த்தை அப்பா நான் கண்சிகுழிச்சிட்டன் நீங்கள் குழிக்கவில் வையோ? வாஅருள்நிலா பேந்துகுழிப்பம். குண்டு சத்தங்களும் மனைவியின் இழப்பும் அருள்நிலாவின் அப்பாவை வாட்டியது.

அருள் நீ இருக்கிறதாலதான் நான் இருக்கிறன் கில்லாட்டி நானும் கடல்ல விழுந்து செத்திடுவன் உன்னை பழப்பிச்சு ஆளாக்கி கரைசேத்துவிட்டாதான் அம்மான்ர ஆத்மா சாத்தியடையும்.

ஒரு மாதிரியாக சனங்கள் கொஞ்சமாகபோர் கில்லாத பிரதேசத்துக்குள் நுழைந்துகொண்டிருந்தார்கள். வானத் தில் கிபீர் வட்டமிட்டு கொண்டிருந்தது. அருள்நிலாவைவப் பார்க்கிறேன். முகம் கடும் சுகயீனாத்தின் போது இருந்ததைப் போல வெளிரி இருந்தது. கண்களில் பீதி தெரிந்தது. எமது வாழ்வு சில நொழிப்பொழுதுகளில் முடியப்போகிறது வீதியில் சிலர் மேலே பாத்துபாத்து ஓடித்தாவினார். கிபீர் குத்துகிறது என்றனர். அப்பா என்ன செய்யிற்று? வா அந்த வேப்பமரத்தடியில் விழுந்துபடுப்பம் கிபீர் வானத்தில் கீழ் இறங்கிவருகிறது. கீழ் இறங்கிவரும் கிபீர் தெரிகிறது. அது சூரியனியில் பளபளத்தது. எங்கும் சாவு அமைதி எங்கள் அடுத்தகண ஆசையின் எண்ணெத் தொடர்கள் அறுத்துவிட்டி ருந்தன. வரண்டு தொண்டை அடைத்தது. வாழ்க்கை பயணம் முடிவுற ஒருகண்ந்தான் இருந்தது.

கீழ் இறங்கிவந்த கிபீர் எழுந்து கிழக்குநோக்கி போகத் தொடங்கியது. சனங்களை கண்டுதான் குண்டுபோடாமல் போறான். தூரத்தே ஒரு முதியவரின் குரல். எல்லாரும் வாங்கோ என்னும் கொஞ்சத் தூரம் தான் இருக்கு. அங்கால போனால் சண்டையில்லை. அருள்நிலாவைவப் பார்க்கிறேன். அவள் முகத்தில் வாழும் ஆசை குவிந்துகிடக்கிறது. அவள் மனதிலே டொக்டராய் வரவேண்டும் என்ற கிலட்சியமும் சேர்ந்து இருப்பது தெரிகிறது.

-நன்றி

சுடர் ஒளி, 15. 11. 2015

வலம்புரி சங்குநாதம், 06. 03. 2016



# நட்சத்திரப்புக்கள்

**எ**ன் குழந்தை என் கைகளைப் பிழித்திருக்க வீதியில் நடந்து கொண்டிருக்கிறேன்.. வீதியின் பக்கங்களில் மாலைக் கதிரவனின் சிவந்த காட்சிகள் பார்ப்பதற்கு மிக ரம்மியமாக இருந்தன. சற்று நேரம்தான் அதை இரசிக்க முடிந்தது. ஏனோ என் மனதில் ஒரு சஞ்சலம். மனதுக்குள் ஏதோ பிளசுகிறது. அங்கே சற்று தரித்து நிற்க வேண்டும் போலிருந்தது. நின்று நிதானித்து சற்று முற்றும் பார்க்கிறேன். புரிகிறது.! இதே பாதை. இதே மாலைப்பொழுது. இதே ரம்மியமான காட்சிகளை மிகச் சந்தோசமாக. பயமின்றி ரசித்த படி என் சிணேகிதியிடம் அளவளாவ சென்றிருக்கிறேன். ஆனால் அந்த சந்தோசம், பயமின்மை அதிக நாட்கள் நீஷ்க்கவில்லை.

அந்த வீதியில் நின்று என் நெடுமூச்சை இழுத்து விடுகிறேன். என் பதற்றம் தணிந்தபாடில்லை. நினைவுகள் பத்து குதிரை வேகத்தில் பின்னோக்கிப் பறக்கின்றன. நான் பழைய நினைவுகளில் ஆழ்கிறேன். என் உயிர்த் தோழி! தமிழிசையின் வீட்டுக்கு வழுமையாக நான் மிதிவண்டியில் செல்லும் பாதை இது தான். கண்ணுக்கெட்டும் தூரத்தில் பச்சை நெல் தாள்கள் என்னைப் பார்த்து தலையசைக்கின்றன. இயற்கை எவ்வளவு கொள்ளை அழகை தந்து சந்தோசங்கொள்ளச் செய்தாலும் இந்த பாதையால் பயணிப்பவர்கள் பலரை இப்போது காணவில்லை.

தூரத்தே காட்டுப் பக்கங்களின் எல்லைகளில். கிடையிடையே முழங்கும் எல்லை தாண்டுபேவர்களை தடுக்கும் அந்த ஓசையை எழுப்புவார்கள். இப்பொழுது விவர்களாயும் இருக்கலாம். புதியவர்கள் நடமாடுகிறார்கள். விவர்களும் அந்த பணிகளுக்கே வந்தவர்கள் தான். உண்மையில் அந்த பெண்கள் மிகக் கம்பீரமாகவும் கவர்ச்சியாகவும் தெரிகிறார்கள். எதற்கும் துணிந்த வர்கள் அவர்கள். அவர்களை பார்க்கையில் எனக் குள்ளும் ஒரு நிமிர்வு! வேகமாக மிதிவண்டியை மிதிக்கின்றேன். அந்த வேப்பமரசந்திக்கு இடது புறமாகத் தான் தமிழிசையின் வீட்டுக்கு செல்ல வேண்டும்.

“அம்மா இந்த மரவள்ளித் தடிகளை பின்னுக்கு நடப்போகுறேன்”. “ஓம் மழை வரப்போகுது நட்டு விடன். ஆறு மாதத்தில் மரவள்ளிக்

## ■ முல்கைதிவ்யன்

கிழங்கு பிடிச்சுவோம். தமிழிசையின் வீட்டுக்கு நுழைகையில் குரல்கள் கேட்கின்றன கிடூப் படலையில் நின்றவாறு தமிழ் என்று கூப்பிடுகிறேன். ஓம் வாறன் ஓ! புகழினி நீண்ட நாளைக்குப் பிறகு வா! உள்ளுக்கு என்னை அழைத்து சென்று அந்தக் கதிரையில் உட்கார தைத்தாள் அடுகலைக்குச் சென்று திரும்பியவன் தீவில் காலமை அம்மா அவிச்ச கடலை இருக்கு சாப்பிடு மன் ஸ்ரமாகக் கிடக்கு இந்த அஞ்சாறு மரவள்ளித் தழைய பின்னுக்கு நட்டிட்டு வாறன்.”

“ஓம் தமிழ் இந்த ஸ்ரத்தோட வைச்சிட்டாய் எண்டால் திரண்டு மூன்று நாளையில் வேர் வைச்ச விடும்” “அப்ப நான் தீதை ஊன்றிப் போட்டுவாறன்” என்கிறாள் அவள். “ஓ! நான் இருக்கிறேன் நீ நட்டிட்டு வா...! போ...! என்கிறேன்” தமிழிசை மூல்லைத்தீவு மகாவித்தியாலயத்தில் என்னோடை ஒன்றாகப் படிச்சவள். கதை, சிறுகதை எழுதுகிறதிலை அவளை அடிக்க முடியாது வகுப்பில் அவளுக்கு இருக்கும் நூல்கள் மீதான மோகம், அவளை மிக நிதானமாக அறிவாளியாக்கியிருக்கிறது போலும். விளையாட்டுக் களிலும் சிறந்து விளங்கினாள். சிறார்களின் பட்டினிக்கெதிரான போராட்டக் கதைகளை அவள் எழுதுகிறாள். கைத்தொழில், வீட்டுத்திட்டம், விலங்கு வளர்ப்பை தனது கதைகளில் முன்னிலைப் படுத்துகிறாள்.

“இது சுயசார்ப்புத் தன்மையை நிலை நிறுத்தும், உணவுக்காக கையேந்தும் நிலையைத் தவிர்க்கும். வேலை தேடி அலைவது என்பது சோம்பேறிகளின் வேலை” என அவளின் கதைகள் பேசும். “புரட்சி ஒரு போதும் தோற்றுவிடுவதில்லை. ஒரு வேளை அது தற்காலிகமாகத் தோல்வியைத் தழுவலாம். ஆனால் அது கணக்கிட முடியாத தாழ்வான வேகத்தில் நடந்து கொண்டு தான் இருக்கிறது. ஏனென்றால், உண்மையான புரட்சிவாதிகள் இயற்கையின் எதிரிகள். இயற்கையானது தன்னகத்தே ஒரு விதியைக் கொண்டு தான் இயங்குகிறது. இதனைப் புரிந்து கொள்வதில் தான் பரட்சியாளர்களின் வெற்றியே தங்கியிருக்கிறது. இதை நான் பிரடைறிக் ஏங்கல்ஸ் என்பவரது இயற்கையின் இயக்கவியல் என்ற

நூல்களைப் படிக்கின்ற பொழுது புரிந்து கொண்டேன்" என்றாள். புத்தகங்களோடு பேசிக் கொள்வதனாலோ என்னவோ அவள் அதிகம் யாருடனும் பேசமாட்டாள். எப்படியோ என்னோடு தன்னுடைய கஷ்டங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வாள்.

தமிழிசை வந்தாள் "மன்னிக்கோனும் புகழினி. உன்னைத் தனியாக விட்டிட்டுப் போனதற்கு. தண்ணீர் கூடத் தராமல் போயிட்டன். வேகமாக முற்றத்துக்குச் சென்றவள். இரண்டு கொடித் தோடங்காய்களைப் பறித்து குடிபானம் தயாரித்து தந்தாள். "எங்கடை அப்பா வைச்ச தோடை இது. கூறுகிற போதே அவளது முகம் மாறியதை என்னால் கவனிக்க முடிந்தது. அப்பா, இந்த தோடையை அண்ணன் நினைவு நாள் அண்டைக்கு, முள்ளியவளை சந்தையில் வாங்கி வந்து வைச்சது. எப்படி காச்சி நிற்குது பார்த்தாயா? என்றை அண்ணன், அப்பா இரண்டு பேர் மீதம் கிருக்கிற பாசம் அவ்வளத்தையும் நான் இந்த கொடி மீதும் வைச்சிருக்கிறேன். அந்த பழுத்தை சாப்பிடுவதற்கு அப்பாவுக்குமே குடுத்து வைக்கலை. என்றாள் கவலையடிடன்" அவளுடைய அப்பா கடலுக்குப் போன போது காணாமல் போனவர். எவ்வளவு துண்பங்களைத் தான் அவள் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள். கதையை திசை திருப்பினேன். "ஏன் தமிழிசை இந்த புத்தகங்களை எல்லாம் எப்படித் தான் படிக்கிறியோ... இதோ இந்த குந்தில் கிருக்குதே. அதிகாலை அமைதியில் இதை வாசிச்சு முடிச்சிட்டியா?"

முடிவை நெருங்கி விட்டேன். என் அண்ணன் எதற்காக தன்னை அர்ப்பணித்தான்.. எப்படி அவனுக்கு இத்தகைய தியாகங்களைச் செய்ய முடிந்தது? என்ற கேள்விக்கு விடை தேவேவதற்காக பத்திரிகைகளை, புத்தகங்களை வாசிக்கத் தொடங்கினேன். அதன் பிறகு நூலங்களே எனது முதற் கோயில்களாயின்" "என்னால் முடியாதப்பா! எனக்கு ரிவி, ரேடியோ தான். அதுவும் கிப்போ ரேடியோ மட்டும் தான். ரிவி பார்க்க வேணும் என்றால், யாழ்ப்பா ஸ்ததுக்கோ வவுனியாவுக்கோ தான் போக வேணும். அது தான் கீங்க எல்லாத்துக்கும் தடையாச்சே" என்றேன் நான். ஆனா படியால் தான் கீங்கே உருப்படியான வேலைகள் நடக்கிறதா நான்

நினைக்கிறேன்” என்றாள் அவள். வார்த்தைகள் எல்லாம் அவளின் அனுபவங்களை பிரதிபலித்தன. ஆழமான அர்த்தங்கள் பொதிந்திருந்தன. குரியன் மரங்களுக்கு திடையே ஒளிந்து கொள்கிறான். வானத்திலே கொக்குகள் கிருப்பிடம் தேடித் திரும்பிக் கொண்டிருந்தன. காலையில் மலர்ந்த அடுக்கு செவ்வரத்தை பூக்கள் வாடுகின்றன. நடுவில் நாம் பலதையும் பற்றி நிறையப் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். நேரம் போனதே தெரியவில்லை. “எா பிள்ளை இருட்டுப்பட்ட போகுது. ஆடுகளை அவிட்டுட்டு வாவன்” ஓம் அம்மா..வேற புகழினி என்ன..! உன்னை பார்த்தில் நிறைந்த சந்தோசம்..” “எனக்கும் தாண்டி உன்னோடை கொஞ்சநேரம் கதைத்தக் கொண்டிருந்தது. மனதுக்கு அமைதியாகவும். சந்தோசமாகவும் கிருக்கு. நீ இண்டைக்கு நட்ட மரவள்ளித் தழி. ஆறு மாதங்களுக்குப் பிறகு உனக்கு உணவளிக்கப் போறது எப்படி உண்மையோ. அப்படி உன் கனவுகளும். கில்சியங்களும் என்றோ ஒரு நாள் நிறைவேறும் கவலைகளை விட்டு விடு. படிப்பில் ஒரு கரையைத் தேடி. வேலை ஒன்றைச் செய்யப்பார். பிற்காலத்தில் உனக்கு உதவியாக கிருக்கும்” என்று கூறி அவளது கரங்களைப் பிடித்திருந்த எனது கைகளை விலக்கிக் கொண்டு. மறுபடியும் கிழங்கு சாப்பிடும்போது வருகிறேன்” என்று கூறிக் கொண்டு புறப்பட்டேன். அவள் கையசத்தாள். அவள் கைய சைப்பும். உடுக்களை மூடிய அழகான சிரிப்பும். யாரையும் மயக்கி வரும்.

பாதையில் வருகிறேன். கிபிர் விமானம் கிரண்டு புதுக்குடியிருப்பு. பக்கமாக வட்டமாத்து. கீழே பதிகிறது. ஐயோ. இறைவா! எத்தனை உயிர்களைக் காவு கொள்ள போகிறதோ. அராஜக இயமனின் இந்த கிரும்பு பறவைகள். மனங்குழும்பி பதற்றத்துடன் நகர்கின்றேன். ஒளியில் மினுங்கும் இந்த உலோகப் பறவைகளின் பிரவேசத்தைத் தடுக்க எம்மவர்களும் முயல்கிறார்கள். கீழிருந்தும் வெடியோசை கேட்கிறது. சற்று நிம்மதியடைய முடிந்தாலும் பெரும்பாலும் அந்த இயமனின் பறவைகள் பலியெடுத்து விட்டு தான் செல்லும். எம் மக்கள் எல்லோரினத்தையும் போல, எனது சந்தேகத்தையும் அது பறித்து செல்கிறது. கிவற்றை ஏதும் அந்த இயமன் ஒழிந்து, எப்ப நாம் நிம்மதியடைவது? எப்ப எங்கள் பூமித்தாய் அமைதியடைவது?

விடையற்ற கேள்வியுடன் மிதிவண்டி மிதி கட்டையை வேகமாக மிதிக்கிறேன். வியர்வை உடல் முழுவதும் வழிகிறது. அந்த உலோகப் பறவை எத்தனை பேர்களுடைய உடலிலிருந்து குருதியை வழித்ததோ! அம்புளன்ஸ் வண்டி கூவிக் கொண்டு வருகிறது. மாஞ்சோலை நோக்கி, நான் வீட்டை அடைகிறேன். இருப்பத்திநான்கு உயிர்கள் காவு கொள்ளப்பட்டதாக அறிகிறேன். திற்கு சில நாட்களுக்குப் பிறகு, தாயகப் பூர்த்தியாளர்களுடன் எனது நண்பியும் தன்னை இணைத்துக் கொண்டாள். என்று அறிந்தேன்.

அதன் பிறகு தான் அந்த முள்ளிவாய்க்கால் துயரம் என்று பெயர் பெற்ற உலகமறிந்த இனத்துயர் நடந்தேறியது. எழுத்தில் பொறிக்க முடியாத அந்த வரலாற்றுத் துயரத்துக்குப் பிறகு நாம் திக்கு தெரியாதவர்களானோம். நான் வெளிநாடு ஒன்றில் தஞ்சம் புகுந்தேன். ஆற்ற முடியாத இரண்ட்தின் தடம் தாயகத்தின் மேனியில் காலங்கள் ஓடி வீட்டன. வெளிநாட்டிலிருந்து தாயகத் திற்கு வந்த நான் கிப்போழுது என் குழந்தையுடன் என் நண்பியின் வீட்டருகே தான் நிற்கிறேன். இந்த இடத்தை அடையாளம் கண்டு கொள்ளாமல் சற்று தடுமோறி விட்டேன். பண்ண மரங்கள் தலையிழந்து காட்சியளித்தன. என் தோழியின் வீட்டுக்குச் செல்லும் சந்தியில் நின்ற வேம்பு அடியோடு பட்டுப்போயிருந்தது.

மின் கம்பத்தில் மைனா ஒன்று சுப்திக்கிறது. எதையோ இழந்த சோகத்துடன். அதோ! தெரிகிறது! என் தோழியின் வீடு. இருந்த இடம் வீட்டைக் காணவில்லை! அதன் பின்னால், அப்போது மரவள்ளியை நட்டு வைத்திருந்த இடம்! எல்லாவற்றிலும் பற்றை மண்டிப் போயிருந்தது. இருள் மெதுவாக கொள்கிறது. வானத்தைப் பார்க்கிறேன். அங்கே ஒரு நட்சத்திரம்! எனது மகள் தந்தையிடம் போவதற்கு அழுகிறாள். அவளை தூக்கிக் கொள்கிறேன். மீண்டும் அந்த நட்சத்திரத்தைப் பார்க்கிறேன். மிக உயரத்தில் அது. என் தோழியின் வீட்டு முற்றத்தின் மேலே. தியாகங்கள் எப்பொழுதும் ஒளி வீசிக் கொண்டுதான் இருக்கும். அந்த நட்சத்திரங்களைப் போல. அதை எந்தக் கறுப்புக் கரங்களாலும் இரும்புக் கரங்களாலும் ஒருபோதும் மறைக்க முடியாது.

-நன்றி- சுடர்ஷி. 06.01.2016. ஈழுத்து திராவிடம். 07.01.2016



# ବ୍ୟାକ

**வெ**த்தியசாலையின் இருபத்தி நான்காவது லிலக்க விடுதியின் முன்பாக அங்கும் இங்கும் நடந்து கொண்டிருந்த புகழுரசியின் எண்ணை ஒரே நிலையில் இருக்கவில்லை. உள்ளே அவர் எப்படி இருக்கிறார் என்ற பதை பதைப்பில் மனம் அலைந்து கொண்டிருந்தது.

கடவுளே என்ற அவருக்கு ஒன்டும் நடக்கக் கூடாது. நான் அவரில் உயிரையே வைச்சிருக்கன். என்ற வயித்தில் இருக்கிற குழந்தை தன் அப்பாவைப் பார்க்கோண்டும். எப்படியாவது கடவுளே அவரைக் காப்பாத்து. வைத்தியசாலையின் சுவரில் கொழுவுயிருந்த மணிக்கூட்டில் நேரத்தை சரி பார்த்தாள் புகழுரசி. எனினும் பார்வையாளர்கள் பார்வையிடும் நேரம் பிற்பகல் நான்கு மணியாக இருந்தது.

இன்னும் நேரங்கிடக்கு. மூத்த மகனும் பள்ளிக் கூடத்தால் வரப்போறாள். அம்மாவைக் காணேன்றல் என்டு தேடப்போறாள். மனம் பதை பதைத்தது. தனது தாய்க்கு தொலைபேசியில் இருந்து அழைப்பு எடுத்தாள். அம்மா நான் ஆஸ்பத்திரியில் நிக்கிறன். அவரை ஜசியூல் வைச்சிருக்காங்கள். என்ற மகள் தமிழினி பள்ளிக் கூடத்தால் வரப்போகிறாள். ஒருக்கா பள்ளிக் கூடத்துத்துக்கு போய் கூட்டிற்று வாங்கோ. நோயாளர்களை பார்வையிடுவதற்கு நேரம் இருப்பதால் வைத்தியசாலையின் வெளிநோயாளர் பிரிவில் இருக்கும் கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

"அங்கேதான் புகழுரசியின் ஆரம்பப் பள்ளி தோழியாக இருந்த கயல்விழியும் அந்த வைத்தியசாலையில் மருத்துவ தாதியாக வேலை செய்கின்றாள். கயல்விழி புகழுரசியை கண்டுவிட்டு ஏன் புகழுரசி யாருக்கு சுகமில்லை? என்றை விவருக்குத் தான் வேலைக்கு போய்ற்று வாறன் என்டு போனவர் கிபிர் அடிச்சத்தில் விவருக்கு பலத்த காயம். ஜசியூலில் வைச்சிருக்கிறாங்கள். யார் நிலவன் அண்ணாவுக்கோ? ஓம் கயல்விழி. நேரற்றும் நிலவன் அண்ணாவைக் கண்டனான். அண்டைக்கு இரண்டுப்பாலைக்கு வந்திருந்தவர். மரம் நடுகை நாள் என்பதால் வந்து எங்கட நூலகத்துக்கு பக்கத்தில் மரம்

நட்டுவிட்டு போனவர். நிலவன் அண்ணா எவ்வளவு நல்ல அண்ணா. பெரிசா ஒருத்ரோடும் கதைக்கமாட்டார். ஏதாவது கதைசாலும் ஒன்று ரெண்டு வசனத்தோடு கதையை நிறுத்தி போடுவார். யாரோடும் கதைக்கேக்க சுத்த தமிழ்ல் தான் கதைப்பார். அவற்ற பேச்சில நேர்மை இருக்கும். எல்லாச் சிறுவர்களும் கல்வி கற்கோண்டும் எண்டு விரும்புவார். எங்கட தேசம் எப்பவும் பசுமையா இருக்கோணும் எண்டு அடிக்கடி எங்களுக்கு சொல்லுவார். சாதிப்பாகுபாடுகளை அவர் வெறுத்தார். யாரோடும் பழகும் போது தம்பி. தங்கச்சி, அக்கா, அண்ணா எண்டு தான் அழைச்சு பழகுவார். நிலவன் அண்ணாவை எனக்கு தெரியும். மெல்லிய உருவும் தான். ஆனால் அவர் சுமந்த கனவுகளும் இலட்சியங்களும் வித்தியாசமானவை. அவருடைய முகநூலை ஒருநாள் தட்டிப்பார்த்த போது தான் அவருடைய பாதையை எண்ணாலும் புரிந்து கொள்ள முழுந்தது. எப்போதும் எங்கள் சந்திக்கேக்க சொல்லுவார். நாங்கள் எப்பவும் கஷ்டப்பட்டவங்களுக்கு உதவி செய்ய வேணும். போரால் பாதிக்கப்பட்ட குழந்தைகளுக்கு கல்வி வளர்ச்சிக்காய் பாடுபட வேண்டும். எங்களுடைய தேசத்தில் இருக்கின்ற வறண்ட நிலங்களை கொத்தி. பண்படுத்தி தன்னிறைவு காண வேணும். அந்நிய நாடுகளிட்ட நாங்கள் தங்கியிருக்கக் கூடா. ஒரு அப்பளுக்கற்ற நேர்மையான இலட்சியவாதி. வார பத்திரிகைகளில் வெளிவருகின்ற அவருடைய படைப்புக்கள் பாமர மக்களின் வாழ்வியலோடு பின்னிப் பின்னைந்தவை. அவர் பயணிக்கின்ற பாதை வித்தியாசமானவை.

கடவுளே நிலவன் அண்ணாவுக்கு ஒண்டும் நடக்கக் கூடாது. புகழூரசி கவலைப்படாதே. நிலவன் அண்ணாவுக்கு ஒண்டும் நடக்காது. நேரம் மதியம் 12 மணியாகிவிட்டது. புகழூரசி வாவன் முன்னுக்கு இருக்கின்ற “ஒளியரசி” சாப்பாட்டுக் கடையில் சாப்பிடுவும். அவற்றை உடல் நலத்தைப் பற்றி ஒண்டும் தெரியல. எனக்குப் பசிக்கேல்ல நிலவனைப் பற்றி நினைக்கவே தலை விறைக்குது கயல்விழி.

ஆஸ்பத்திரி வீதியால் ஒரு சில வாகனங்கள் மட்டுமே

செல்கின்றன. வீதி வெறிச்சோடிக் கிடக்கிறது. இடையிடையே நாய்களின் ஊளையிடல்கள் தொடர்ந்த வண்ணம் இருக்கின்றன. அம்புலன்ஸ் வண்டிகள் அடிக்கடி ஓடித் திரிகின்றன.

அம்மா கையில் என்ற மகள் தமிழினியை கூட்டிற்று வாசல்ல வாற போல! கயல்விழி ஒருக்கா கூட்டிற்று வா. அம்மா, அம்மா அப்பாக்கு என்ன நடந்தது? நான் அப்பாவைப் பார்க்கோண்டும். தமிழினியின் அழுகைச் சத்தத்தால் நோயாளர்கள் எல்லாம் தமிழினியை திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

அம்மா நான் பள்ளிக் கூடத்துக்கு வெளிக்கிடேக்க அப்பா சொன்னவர் நான் வேலையால் வரேக்க உனக்கு கறுத்த கொழும்பான் மாம்பழும் வாங்கிற்று வாறன் என்டு. அப்பாவுக்கு என்ன நடந்தது? ஏன் அம்மா என் னோட கதைக்காமல் இருக்கிறீங்கள்? தமிழினியின் அழுகையை புகழூரசியால் அடக்க முடியவில்லை. மௌனமாக இருந்த புகழூரசி மௌனத்தைக் கலைத்தாள். அப்பாவுக்கு சுகம் வரும் ஒண்டுக்கும் கவலைப் படாதே. ஆனால் தமிழினியால் அழுகையை நிறுத்த முடியவில்லை. விக்கலுடன் விம்மி விம்மி அழுதாள். தமிழினியின் அழுகையால் அவள் அணிந்திருந்த பள்ளிக்கூட வெள்ளைச் சீருடையை கண்ணீர்த்துளியும் மூக்குநீரும் நன்னத்து விட்டி ருந்தது. அவள் தாயின் மழியில் படேத்துக் கொண்டாள். சிந்திய கண்ணீர்த் துளியை தனது சேலைத் தலைப்பால் துடைத்து விட்டாள் புகழூரசி.

நேரம் இரண்டு மணியாகியிருந்தது. புகழூரசி சாப்பிடாட் மியும் பறவாயில்லை. இந்த சோடாவைக் குடியிட. தமிழினிக்கும் குடு. கடவுள் உன்னைக் கைவிட மாட்டார். கயல்விழி, நிலவன் என்னில் நல்ல பாசம். நாங்கள் புதுக்குடியிருப்பில், இருக்கேக்க இரண்டு பேரும் காதலிச்சுத் தான் கலியாணம் கட்டினாங்கள். அவற்ற உதடு மூடிய புன் சிரிப்பும், அழுகிய தமிழ்ப் பேச்சும், இரக்க குணமும் தான் அவர் மீது எனக்கு ஈர்ப்பையும் மரியாதையையும் உண்டு பண்ணியது. அதை விட அவர் எழுதுகின்ற புத்தகங்கள் எனக்கும் பிடிக்கும்.

## ■ முல்லைதிவ்யன்

எப்பவும் தமிழை பற்றித் தான் கதைப்பார். எங்கட மொழி பண்பாட்டை நாங்கள் எப்பவும் கட்டிக் காக்கோணும் புகழரசி. எனக்கு இப்பவும் ஞாபகம் இருக்கு.

நிலவன் ஒரு நாள் கதைக்கேக்க எங்கட வாழ்வு நிச்சயமற்றது. ஆனால் வாழும் போது எனது மன்னையும் மக்களையும் இயற்கையையும் அதிகம் காதலிக்கின்றேன்.

நீ எப்போதும் உன் குழந்தைகளுக்கு எல்லாவற்றையும் சொல்லிக் குடு. புத்தகக் கல்வி மட்டும் வாழ்க்கையல்ல. அனுபவக் கல்வியையும் சொல்லிக் குடு. பிறப்பில் இருந்து இறப்பு குறுகிய காலம். நாம் தனிப்பட என்னத்தை செய்தோம் என்பது முக்கியமல்ல. சமூகத்துக்கு என்னத்தை செய்தோம் என்பது தான் முக்கியம். புகழரசி உன்னோடு பழகுகின்ற உன் சினேகிதிகளோடு கதைக்கின்ற போது உனது தாய்மொழியில் கதை, கலப்படமற்ற தமிழில் பேச நிலவனின் சிந்தனைகள் வித்தியாசமானவை.

நிலவன் எங்களுக்கு ஒரு குறையும் வைக்கல். என்ன வீட்டுக்கு தேவையோ அதெல்லாம் வாங்கிற்று வருவார். தமிழினியை கவனமாகப் படிப்பிச்சு சமூகத்தில் உயர்த்திக் காட்டோனும் எண்டு விரும்பினவர். எனக்கு ஒரு மகன் பிறந்தால் நான் நேசிக்கின்ற அந்த வழிகாட்டியினர் பெயரை ..... வைக்கோணும். இந்த பெயர் ஒரு வழிகாட்டியினர் பெயர். இது தான் என்ற கனவும் இலட்சியமும் என்று சொன்னவர்.

உன்னோடு கதைச்சுக் கொண்டிருந்ததில் நேரம் போனது தெரியல். என்னை ஒருக்கா 16 ஆம் வாட்டுக்கு வரட்டாம். நான் போயிட்டுவாரன் புகழரசி. ஒண்டுக்கும் கவலைப்படாத. ஒண்டுக்கும் யோசிக்காத. கடவுள் சில பேரை சோதிக்கிறது கூட. ஆனால் ஒருக்காலும் கைவிடமாட்டார். நாங்கள் எப்பவும் மற்றவர்களுக்கு துண்பம் செய்யக்கூடாது எண்டு நினைக்கிற மனது கொண்டவர் நிலவன் அண்ணா. அவருக்கு ஒண்டும் நடக்காது. நான் போயிற்று வந்து 5.00 மணிக்கு வந்து சந்திக்கிறேன்.

வைத்தியசாலையின் வாசலில் ஆட்கள் நிறைந்திருந்தனர்.

உங்களை ஒருத்தர் ஒருத்தராக உள்ளுக்கு விடுறேன் என்று ஒரு பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தறின் குரல். காற்று மெல்ல சிலு சிலுத்து மேனியைத் தழுவுகிறது. வாசலில் நிற்கின்ற வேப்பமரம் மெல்ல அசைந்தாடுகிறது. வீசுகின்ற காற்று மண்ணை அள்ளிச் செல்கிறது.

இருபத்தி நான்காம் விடுதிக்குள் நகர்கின்றேன். தோளில் தமிழினியை சுமந்தபடி நிலவன் பேச்சு மூச்சு இல்லாம் படுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தார். நிலவன், என்ற நிலவன் புகழரசியால் அழு மட்டுமே முடிந்தது. வைத் தியர் களால் எதையும் கூற முடியவில்லை. நீங்கள் வணங்குகின்ற கடவுளை மட்டும் வணங்குங்கள் என்று சொல்லி விட்டார்கள். திடீர் என நிலவன் வாய் திறந்து இரண்டு வார்த்தைகள் பேசினார். புகழரசி கவனம். பிள்ளை தமிழினியை கவனமாகப் படிப்பி. எனக்கு ஒரே ஒரு ஆசை உன்ற வயித்திர இருக்கிற என்ற மகனுக்கு நான் நேசிக்கிற அந்தப் பெயரை வை. மன்னையும் மக்களையும் நேசித்த பெயர். அதற்கு மேல் நிலவனால் எதையும் கதைக்க முடியவில்லை. கன் இமைகள் இரண்டையும் மூடிக் கொண்டான்.

திடீரென மருத்துவ தாதி புகழரசியின் முதுகில் தட்டினாள். அப்போது தான் புகழரசிக்கு தனது நிலவன் பற்றிய பழைய ஞாபகத்திலிருந்து விடுபேட முடிந்தது. அப்போது மருத்துவ தாதி. பிள்ளைக்கு என்ன பெயரை வைக்கப் போற்றிகள் புகழரசி? என்ற அவர் நிலவனுக்கு பிடிச்சு இந்தப் பெயரையே. வைக்கப் போறன். அந்தப் பெயர். எண்டா? அவர் ஒரு வழி காட்டி என சொல்லியபடி தன் குழந்தையை தூக்கி நெற்றியிலே முத்தமிட்டாள். “நிலவன் அண்ணோ மாதிரியே இருக்கு புகழரசி அக்கா” மருத்துவ தாதியின் குரலைக் கேட்படி புன்னைக்கத்துக் கொண்டே வீடு நோக்கி புறப்பட தயாரானாள்.

- நன்றி

வலம்புரி சங்குநாதம், 03.07.2014

ஞாயிறு சுடர்ஷி, 14.08.2016



# മനത്തില് പെയ്മു മരു

**நான்** ஆடுகளுக்கு குழைகளைப்பறிப்பதற்காக குள்க்கரை வேப்பமரத்தடிக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கின்றேன். தலையை வேப்பமரத்தடியில் சாய்த்து படுத்திருந்தார் சின்னத்தம்பி ஜயா. அவரால் சுருட்டை பற்ற வைக்கக் கூட திராணியற்றுப் போய் இருந்தது. கடந்த காலத்தை எண்ணி ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது அவரது உள்ளாம்.

முன்பெல்லாம் சின்னத்தம்பி ஜயா வீதியிலே நடந்து போனார் எண்டா அவற்ற நடைய இரசிக்க கூட்டம் இருக்கும். அவற்ற ஊரில் அவரோட சண்டை ச்சரவுகளில் ஈடுபட ஒருத்தரும் முன்வருவதில்லை. சின்னத்தம்பி ஜயாவும் ஒருத்தரோடும் முரண்படுவதில்லை.

ஒரு காலம் சின்னத்தம்பி ஜயா எண்டா அவற்ற ஊரில் தெரியாதாக்கள் இல்லை. கோயில்ல திருவிழா எண்டால் சாமி தூக்குறதுக்கு முன்னுக்கு நிற்பார். அன்னதான சபைகளில் முன்னுக்கு நின்டு வழிநடத்துவார். எங்கட ஊரில் ஏதாவது சிரமதானப்பணி எண்டா முன்னுக்கு நின்டு ஓடியாடி வேலையைச் செய்பவர்.

இப்பவும் சின்னத்தம்பி ஜயாவ ஞாபகம். ஆறு ஏழு வருசத்துக்கு முன்பு நெட்பானா சந்திக்குப் பக்கத்தைப் பெரிய கடை வைச்சிருந்தவர். விழிய ஏழு மணிக்கே கடையைத் திறந்திடுவார். நான் பள்ளிக் கூடம் போற நேரம் சின்னத்தம்பி ஜயாவ அந்தக் கடை வாசலில் காணுவன். காதில் பெரிய செவ்வரத்தம் பூ வைச்சிருப்பார். நெற்றில் மூன்று விபூதிப் பூச்சி இருக்கும். பெரிய சந்தனப் பொட்டு வைச்சிருப்பார். நான் அப்பேக்க பள்ளிக்கூடம் போகேக்க என்னப் பார்த்து சிரிப்பார். எப்பவும் விழியக்காலேல பேப்பரும் கையுமாக தான் இருப்பார். சின்னத்தம்பி ஜயா. கடையோட சேர்ந்து தான் அவற்ற வீடும் இருந்தது. ஒரு காலம் சீரும் சிறப்போடும் வாழ்ந்து வந்தவர் தான் சின்னத்தம்பி ஜயா.

ஆனால் இப்போ சின்னத்தம்பி ஜயா நிறைய உருமாறிப் போனார். நரைமுடிகள் தலையிலே விழுந்திருந்தன. தாடி நீளமாக

வளர்ந்திருந்தது. ஒரு கிழிந்து போன சேட்டை மேலும் கீழ்மாக பொத்தானை பூட்டியிருந்தார். கிழிந்து போன சாரத்தை மாற்றுக்கட்டியிருந்தார். வேப்பமரத்தின் வேர்களுக்கு இடையே ஜந்தாறு ஏரிந்த குறை சுருட்டுக் கட்டைகள் கிடந்தன. எதையோ யோசித்தவாறு படுத்திருந்தார்.

என்ன தமிழவன் இந்தப்பக்கம். ஓம் சின்னத்தம்பி ஜயா எங்கட வெள்ளை ஆடு குட்டிப் போட்டிருக்கு. அதுதான் முள்முருக்கு இலைகள் ஓடிக்கலாம் எண்டு இந்தக் குளக்கரைப் பக்கம் வந்தனான். ஏன் சின்னத்தம்பி ஜயா இதில் படுத்திருக்கிறீங்கள். ஓம் மேனே ஒரு பெயின்ற வேலை இருக்கு. ஆக்கள் வரவேணும் பாத்திட்டு இருக்கேன். என்ன சின்னத்தம்பி ஜயா ஓரே யோசிச்சுக்கிட்டு இருக்கிறீங்க? ஒண்டுமில்லை. தமிழவன் ஒருகாலம் எப்படி இருந்தனாங்கள் உனக்குத் தெரியும் தானே தம்பி. நான் றிட்பானா சந்தியில் கடைவைச்சிருந்தனான்.

கடைசியா இடம் பெயர்ந்து நாங் கள் கரையான் முள்ளிவாய்க்கால் பக்கம் போகேக்க எங்கட கடைச்சாமான் எல்லாத்தையுமே யாரோ களவாடிக் கொண்டு போயிட்டாங்கள். என்ற மனுசியும் இந்தப் பிரச்சனேக்க மாண்டு போக ஜந்து பொம்பிள பிள்ளைகளையும் எப்பாடுப்பட்டாவது கரைசேர்க்கோணும். எல்லாப் பாரத்தையும் கடவுள் என்ற தலையில் போட்டுட்டார் தமிழவன். நான் கடைவைச்சு சம்பாதித்த காசில கொஞ்சத்த என்ற பொம்பிளப் பிள்ளைகளின் சீதனத்துக்கெண்டு வங்கியல போட்டு வைச்சிருந்தனான். அந்தக் காசுக்கு என்ன நடந்தது எண்டு தெரியல. யாரத்தான் போய்க் கேக்கிறது? இனி என்ற பிள்ளைகளுக்கு வரன் தேஷவந்தா என்னட்ட என்னதான் இருக்கு தம்பி தமிழவன். இப்ப பெயின்ற வேலைக்குப் போயிற்று வாற நாட்சம்பளத்தில் தான் எங்கட குடும்பம் ஓடிக்கொண்டிருக்கு. அதோட நான் இப்ப இருக்கிற காணிக்கு பக்கத்து வளவில் 50 பப்பாசி வைச்சிருக்கன். அதில் வாற வருமானமும் ஏதோ உதவியா இருக்கு.

அது சரி நீ எப்படி இருக்கிறாய் தமிழவன்? இருக்கிறன் ஜயா நானும் ஒரு பட்டதாரி. எனக்கும் சரியா நிரந்தரமாய் ஒரு வேலையும்

கிடைக்கல். இப்ப தனியார் நிறுவனம் ஒண்டில தான் வேலை செய்றன். இருபத்திரண்டாயிரம் தருவாங்கள் சின்னத்தம்பி ஜயா.

ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதேங்கோ சின்னத்தம்பி ஜயா. வாழ்க்கேல ஏற்றம் இறக்கம் வாறது சகஜம். ஆனா எங்கட சனத்த மாதிரி எந்தச்சனமும் துன்பப்பட்டிருக்காது. எங்களுக்கு மேலே ஒரு சக்தி இருக்கு, உங்கட கஷ்டங்கள் எல்லாம் அந்த சக்கி தீர்க்கும்.

நான் கொக்கத்தழியால் முள்முருக்கு இலைகளை ஓடிக்க தயாரா கிண்றேன். குளக்கரையோரம் பூர்கள் வளர்ந்து பூத்திருக்கின்றன. இரண்டு மணிப்புறாக்கள் நீர் அருந்துவதற்காக குளக்கட்டில் வந்து அமர்கின்றன. மீன் கொத்தி ஒன்று குளத்தின்மேலே பறந்து மீன் ஒன்றைக் காவிச் செல்கின்றது. குளக்கரையோரம் இருக்கின்ற நுநாவில் குயிலொன்று கூவுகின்றது. அந்தக் குயில் சின்னத்தம்பி ஜயாவை ஞாபகப்படுத்துகிறது.

நான் முள்முருக்கு இலைகளை உரப்பை முழுவதுமாக ஓடித்து விட்டேன். சின்னத்தம்பி ஜயாவை பார்க்கிறேன். சுருட்டு ஒன்றை பற்றவைத்துக் கொண்டிருக்கின்றார். அப்பா வேப்ப மரத்தழியில் என்ன செய்கிறியன் வேலைக்கு போறதுக்கு உங்கட ஆக்கள் வந்திருக்கினம். வாங்கோ நான் புட்டு அவிச்சிட்டன். சாப்பிட்டு வேலைக்குப் போங்கோ.

ஓம் பிள்ளை வாரன்....

இது தான் தமிழவன் என்ற கடைசிமேள் வெற்றிச்செல்வி. கம்பஸ் இப்பதான் கிடைச்சிது. ஒ..... பார்ப்பதற்கு சுமாராகத்தான் இருந்தாள். வெள்ளி வளையங்களை காதிலே அணிந்திருந்தாள். தகப்பன் பார்க்காத நேரம் என்னைப் பார்த்து புன்னாகைத்து விட்டுச் சென்றாள்.

சரி சின்னத்தம்பி ஜயா நான் வெளிக்கிடப்போறன். தாய் ஆடு பசியில கத்தப் போகுது இந்த இலைகளைப் போட்டாத்தான் முலை சுரந்து குட்டிகளுக்குப் பால் கொடுக்கும். ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதேங்கோ எல்லாம் நல்லபெழநடக்கும்.

இம் தமிழவன் போயிட்டு வா. நான் சாப்பிட்டு பெயின்ற வேலைக்குப் போகணும். என்றாலும் சின்னத்தம்பி ஜயாவால் மனதை ஒருநிலைப்படுத்த முடியவில்லை. குடும்பச்சுமை மனதை வாட்டியது. திட்பெயர்வுகளும் மனைவியின் கீழ்ப்பும் மனதைக் காயப்படுத்திக்கொண்டே இருந்தது.

நீண்ட நாட்களின் பின் மீள இயங்குகின்ற எங்கட வாசீய சாலைக்கு பேப்பர் படிப்பம் எண்டு வெளிக்கிட்டன். என்னுடைய மிதிவன் டிமை உருட்டியபடி அந்த வீதியால் சென்று கொண்டிருக்கின்றேன். ஏன்ன தமிழவன் காற்றுப் போட்டுதோ ஓ...

சின்னத்தம்பி ஜயா இந்தக் கடையில் நீங்கள்? இம் தமிழவன் ஒரு சொந்தமாக ஒரு மிதிவன்டியைத் திருத்தும் கடை போட்டனான். சும்மா சுமாரா ஓடிக் கொண்டிருக்கு. நல்லது தானே ஜயா. அது சரி தமிழ் ஒளி மிதிவன்டி திருத்துமிடம் என்று அழகான தமிழப் பெயர் வைச்சிருக்கிறீங்கள். இந்தப் பெயர் எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு..... நீங்கள் இந்த வயசிலேயும் மிதிவன்டி திருத்திற கடை போட்டு நடத்திரியள் எண்டா உங்கட தன்னம்பிக்கை தான் காரணம்.

என்ற மூத்த மேளுக்கு வரன் ஒன்று சரி வந்து அவள் பிரான்ஸ்கு போயிட்டாள். என்ற அக்காவின்ற பொடியன் தான் பொன்சர்ல எடுத்தவன். ஊங்கட முகத்தில கொஞ்சம் செந்தழிப்பு தெரிகுது. அது தான் இந்த விசயம் போல இனி என்ற மூத்த மேள் தான் மற்ற பிள்ளைகளையும் கரை சேர்க்கலாம்.

உங்கள் நீங்க நம்பிற முருகண்டிப்பிள்ளையார் கை விடலே. அது சரி ஜயா. எவ்வளவு காச சைக்கிள் ஒட்டனதுக்கு? ஒரு ஜம்பது ரூபாவைத் தாவன். இந்தாங்கோ நூறு ரூபாய் இருக்கு எடுத்துக் கொள்ளங்கோ சின்னத்தம்பி ஜயா. நில்லு தம்பி மிச்சக் காச கொண்டு போ. பரவாயில்லை. நீங்களே வைச்சிருங்கோ, நான் போயிற்று வாரன், சின்னத்தம்பி ஜயா மிதி வண்டியில் ஏறியபடி மிதி பலகையின் இயக்கியை சுழற்றுகிறார். எவ்வளவு சந்தோசமாக இருக்கின்றது.

மாலை நேரக் காற்று மேனியைத் தடவிச் செல்கின்றது.

நெத்தலியாற்றுப்பாலத்தினுடோக இரு சிறுவர்கள் விறகு பொறுக்கிக் கொண்டு செல்கின்றார்கள். தெருவோரப் பாலை மரத்தின் உச்சியில் நீர்க்காகங்கள் இறக்கைகளை அழித்து சிறுகளை உலர்த்துகின்றன. நான் வாசிக்காலையின் முன் வாயிலை அடைந்து விட்டேன்.

திடீரென வீதியோரமாக அம்புனன்ஸ் வண்டி ஒன்று கூவிச் செல்கின்றது. யாராக இருக்குமோ மனம் பதைப்பதைத்தது. அக்கம் பக்கத்தில் விசாரித்துப் பார்த்தேன். அந்த வீதியால் நாவல்பழும் விற்கும் ஆச்சி வந்துகொண்டிருந்தா. நீங்கள் வார வழியிலே எதுவும் விபத்தோ? இல்ல தம்பி வாற வழியில சைக்கிள் கடை வைச்சிருக்கிற சின்னத்தம்பி ஜயாவுக்கு ஹார்ட்ராக்காம். மயங்கி விழுந்திட்டார். உண்மையாவோ? தலை விறைத்தது. உடனே வாற வழிப் பேருந்தை மறித்து ஏறுகின்றேன். சின்னத்தம்பி ஜயாவைவப் பார்ப்பதற்காக..

நான்கு பொம்பிளப் பிள்ளைகளும் அவசர சிகிச்சைப் பிரிவின் வெளி வாங்கினில் அமர்ந்திருக்கிறார்கள்.

அப்பா அப்பா என கத்தி அழுகிறாள். ஏன்னால எதை செய்து விட முடியும்? ஆழ வேண்டாம் வெற்றிச் செல்வி அப்பாவுக்கு சுகம வரும். திடீரென வெளியே வந்த வைத்தியர் ஜயா கடுமையாக யோசித்ததால் தான் மன அழுத்தம் கூடி ஹார்ட்ராக் வந்திட்டுது. அவருக்கு சுகம் வந்திரும். ஆனால் ஒரு கடுமையான வேலையும் செய்யக் கூடாது. நீண்ட காலத்திற்கு ஓய்வெடுக்க வேண்டும்.

ஓம் டொக்டர்.....

வெற்றிச் செல்வியின் கண்களைப் பார்க்கின்றேன் பாவமாக இருந்தது. அவனுடைய விரல்களை அவதானித்தேன். அப்பாவிற்கு ஏதும் நடந்து விடுமோ என்ற பயத்தில் கை நடுங்கிய வண்ணம் இருந்தது.

வெற்றிச் செல்வியின் கண்களில் இருந்து வழிந்த கண்ணீரை தனது

## ■ முல்கைதிவ்யன்

உள்ளங்கையால் துடைத்தபடி விவாகப்பதிவாளர் அலுவலகம் நோக்கி அழைத்துச் சென்றான் தமிழவன். சின்னத்தம்பி ஜயாவும் விவாகப்பதிவாளர் அலுவலகம் நோக்கப் பறப்பட்டார்.

சின்னத்தம்பி ஜயா எனக்கு சீதனம் ஒண்டும் வேணாம் நான் உங்கட மகள் வெற்றிச் செல்வியை மணம் முடிக்கிறன். தமிழவனின் நல்ல மனம் கண்டு பதிவாளர் அலுவலகத்திலிருந்த எல்லோரும் எழுந்து நின்று மணமக்களை வாழ்த்தினர்.

சின்னத்தம்பி ஜயாவின் கண்களில் இருந்து பூரிப்பு. கண்ணீர்த் துளிகள் சிற்றிய வண்ணம் இருந்தது. பதிவாளர் அலுவலகத்திற்கு வெளியே சந்தோசத்தில் வானம் மழைத்துளிகளால் வரண்டு போன மண்ணை நன்றாக கொண்டிருந்தது. தாய் நிலம் ஈரத்தால் திழைமுத்துக் கொண்டிருந்தது.

-நன்றி

வலம்புரி சங்குநாதம், 07.08.2016



“ஒன்றூசீ செய்ய விரும்புவதற்கு போகு,  
இந்த செய்வதற்காகவை இருக்கவிடுமால் என  
என்னை வெண்டும்.”

-அட். முல்லைதிவ்யன்



Digitized by Noolaham Foundation  
noolaham.org | aavanaham.org





இல்லைத்தீவின் செல்வபுரத்தில் பிறந்தவர் முல்லைத்தீவியன், முல்லைத்தீவியனாக வருவது ஆச்சரியமல்ல. ஆனால், அது புணர்ந்துகொண்ட பெயரல்ல. உண்மைப்பெயரே அதுதான் என்பது பலருக்கு ஆச்சரியம் அளிப்பதாக கிருக்கலாம். சமூகத்தின் அழகையும் சோகமும் இழப்புகளுமே அவரது படைப்புகளில் பரவியிருந்தாலும் எதிர் காலம் பற்றிய நம்பிக்கை நீற்றுக்களை ஒருங்காங்கே விதைத்து. சமூகத்தில் மற்றுமல்லச்சியை ஏற்படுத்த முயலும் அவரது கிளக்கை நுல்லியமாக உணர முடிகிறது.

விவரது நிந்தால் ஆறாவது படைப்பும் முதலாவது சிறுகதை நாலுமாகும். தொடர்ந்தும் விவா இன்னும் பல படைப்புகளை சமூகத்திற்கு தரவேண்டும்.

**எம்.கே.முருகானந்தன்**

